

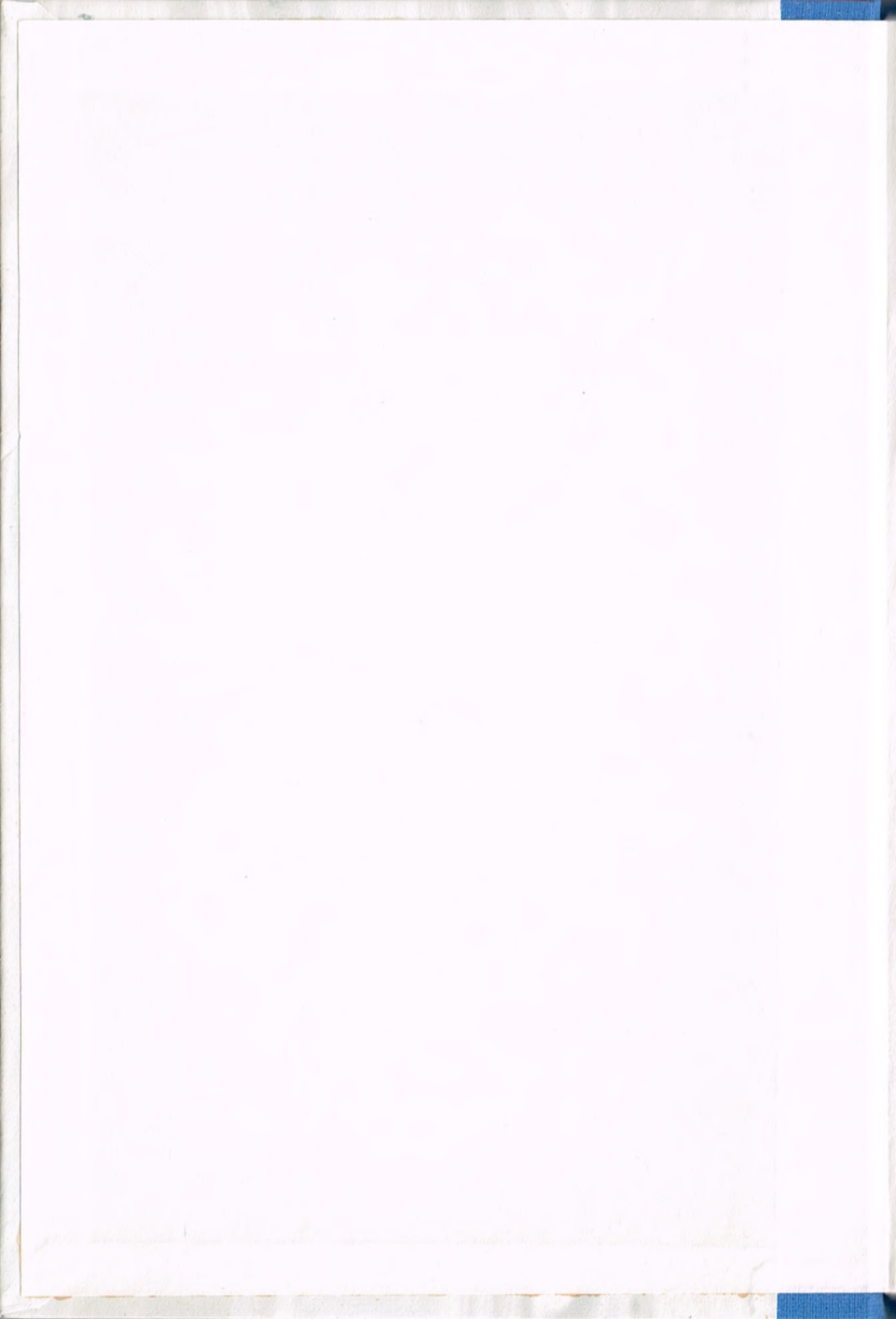
VÄINÖ LEHTONEN

Kirjat avattiin

P. E. N. KANNATUSLIITTO

KIRJAT AVATTIIN

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1962 painoksesta.

Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut jäädä alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.

(Ks. J. R. Hannula, *Kristosofian Polulla II*, s. 304.)

Lahdessa heinäkuussa 2015

Jaakko Kesävuori

KIRJAT AVATTIIN

Kirjoittanut
Väinö Lehtonen

Tampereella 1962 P. E:n Kannatusliitto

SISÄLLYS:

	Sivu
Alkusana	5
I Aika, jossa elämme	7
II Maan suola ja maailman valkeus	13
III Etsikkoaika	21
IV Teosofian valo	36
V Valo, joka loistaa pimeydessä	51
VI ”Ja kirjat avattiin”	64
VII ”Tuomion ja kadotuksen päivä”	83

ALKUSANA

Mitä lyö ajan kello? — Tuo kysymys nousee nyky-aikana yhä useamman ihmisen mieleen. Onhan aikamme perin levoton. Sanomalehdet julkaisevat päivittäin yhä sotaisempia uutisia. Ne kertovat toinen toistaan nerokkaammista keksinnöistä, joista suurin osa on tarkoitettu sotilaallisen mahdin vahvistukseksi. Tunnusomaista ajallemme on yleismaailmallinen kilpavarustelu, ja kansojen ryhmittäminen yhä suuremmiksi, toisiaan vastaan tähtääviksi liittoutumiksi. — Mikä on oleva tällaisen ”kehityksen” loppu? Onko se oleva, kuten aikaansa seuraavat ihmiset uskovat, kansojen tai ehkä ihmiskunnan itsemurha? Tai onko odotettavissa maailmanloppu, jota kristikunta on odottanut jo lähes parituhatta vuotta ja jonka tulemiseen viittailivat monet profeetat ennen kristinuskon alkamista? Ovatko ihmiset niin perin huonoja, etteivät he kykene asumaan maailmaa ilman toistensa vainoamista, ilman riitelyä ja sotaa? Onko tällainen elämän meno ja ”kehitys” sokean sattuman aikaansaannosta, vai onko Jumala tämän kaiken suunnitellut? Miten on ymmärrettävissä käsite Jumala? Jos

Jumala on luonut ihmiset kestäättömiksi hyvässä ja voimakkaiksi pahassa, niin Jumalan moraalilla on huono, ei ole eroa Jumalan ja pahan hengen välillä. Mutta jos Jumala on "rakastavainen taivaallinen Isä", kuten Jeesus Kristus opettaa, niin Hän ei ole luonut ihmistä pahaksi. Ihmisen mystério ei ole näin helposti ratkaistavissa, eikä liioin ihmiskunnan nykyinen tila.

Kristosofinen elämänyymmärrys luotaakin syvemmälle. Se opettaa kehityksestä, syyn ja seurauksen laista sekä jälleensyntymisestä. Se nostaa ihmisen alkukehdon Jumalan luo ja kertoo elämästä kouluna, jossa paha on ohimenevä ilmiö ja hyvä yhä kasvava todellisuus. Tältä näkökulmalta katsellen maailmanlopun kynnyksellä elävä ihmiskuntakin joutuu uuteen valaistukseen.

I

AIKA, JOSSA ELÄMME

Ei kukaan saata kieltää, etteikö nykyaika ole monessa suhteessa erikoinen. Ei tiedetä että koskaan aikaisemmin olisi saavutettu esim. sellaista tietoutta kuin tieteellisen tutkimustyön avulla on saavutettu. Kun on tutkittu esim. ihmisruumista ja ns. sielua, niin ihminen on huomattu sangen merkilliseksi rakennelmaksi. Mitä enemmän ihmistä on tutkittu, sitä ihmeellisemmäksi se on havaittu. Niinikään on tutkittu melkein jokaista fyysillisen maailman sopukkaa. Mm. on suoritettu kaivauksia ja tehty erilaisia löytöjä ja havaittu, että ihmiskunnan ikä on sangen pitkä. Se on elänyt maan päällä vuosimiljoonia. — Tutkimustyö on tunkeutunut maapallon ulkopuolellekin. On tehty havaintoja avaruudesta ja huomattu, että meidänkin aurinkokuntamme kiertää jotakin keskusaurinkoa ja lukemattomien muiden aurinkokuntien kanssa muodostaa suuren yhtenäisen kokonaisuuden. Samantapaisia linunratajärjestelmiä on löydetty paljon. Mitä parempia kaukoputkia on keksitty, sitä enemmän niitä

on havaittu. Koko maailmankaikkeus on täynnä elämää. — Viimeksi kuluneina vuosisatoina on käsitys elämästä paljon muuttunut, laajentunut ja syventynyt ja tämä johtuu siitä, että on osattu tehdä tutkimustyötä. Yhdessä tieteellisen tutkimustyön kanssa on edistynyt tekniikka. Tutkimustyökään ei olisi saavuttanut nykyisiä tuloksiaan ilman tekniikan myötävaikutusta, ja toisaalta teknilliset saavutukset eivät olisi ilman tieteellistä tutkimustyötä päässeet nykyisiin tuloksiin. Yhdessä nämä kaksi ovat saavuttaneet merkillisiä aikaansaannoksia juuri nykyaikana. Ajan ja paikan rajat ovat suunnattomasti muuttuneet. Nyt tiedämme hetkessä mitä tapahtuu maapallon toisella puolella. Lyhyessä ajassa voidaan lentää maanosasta toiseen. Raja-aidat ovat poistuneet kansojen ja ihmisten väliltä, tällaista ei ole ennen ollut. Koko ihmiskunta on tullut kuin yhdeksi perheeksi. Se on tosin riittävästi perhe vielä, äärettömän riittävä, mutta kuitenkin se on kuin perhe. Tämä kaikki on erikoista nykyaikana ja on hyvä muistuttaa mieliin, että tieteellinen tutkimustyö on ollut pakoitettu seuraamaan erään ihmisen opetuksia. Teosofinen liike pantiin alulle viime vuosisadan lopulla ja sen julisti venäläinen nainen, H. P. Blavatsky. Hän esitti jo silloin asioita, joita nykyajan tutkimus on ollut pakoitettu lähestymään.

Merkillisin ilmiö nykyaikassa onkin teosofinen maailmankatsomus. Se avartaa ymmärrystämme. Kysymme esim., miksi tämä nykyaika on näin erikoinen, miksi tiede ja tekniikka ovat saavuttaneet tuollaisia tuloksia näin lyhyessä ajassa, kun toisaalta

sanotaan, että ihmiskunta on miljoonia, ehkä satoja miljoonia vuosia vanha? Miksi parin kolmen vuosisadan aikana on menty näin hirmuisesti eteenpäin näissä ulkoisissa saavutuksissa, mistä sellainen hyppäys johtuu? Meille selitetään tämän olevan kehitystä, kaikki kehittyy. Mutta toisaalta kehitysoppi väittää kehityksen olevan sangen hidasta, niin äärettömän hidasta, ettei ihminen tuhannessa vuodessa kehity paljoakaan. Kymmenessä tuhannessa vuodessa ehkä jo vähän ja muutama satatuhatta vuotta ehkä jo muuttaa ihmistä tuntuvammin. Miten sitten on selitettävissä tämän nykyajan ilmiö? Kun tiede ja tekniikka esim. ovat menneet noin huimasti eteenpäin, niin silloin on myöskin ihmisen täytynyt kehittyä, sillä ihmisten saavutuksiaahan nämä ovat. Jäämme kysyjiksi. Elämme näin kummallisessa ajassa, mutta emme tiedä miksi. Mutta teosofinen maailmankatsomus selittää tilannetta. Se vastaa, ettei ihminen ole ainoastaan fyysillinen olento. Ei kehitys ole ainoastaan fyysillistä, ulkonaista, sillä me olemme jumalsyntyisiä. Olemme korkeuksista kotoisin ja tämä elämä on koulua. Jotta koulunkäynti olisi mahdollista, niin elämässä vallitsee jälleensyntymisen laki. Me synnymme uudelleen ja uudelleen tänne maailmaan käydäksemme koulua ja kasvaaksemme jotakin ihmisyyisperiaatetta kohti, sitä, joka on elämän tarkoitus ja päämäärä. Elämä on järjestetty kosmos. Ihmiselämällä on päämäärä, jota kohti se pyrkii ja jonka päämäärän se on ker-
ran saavuttava. — Tämä opetus antaa avaimen ymmärtääksemme nykyajankin ilmiöitä. Otamme esi-

merkin. Ajattelemme, että kansa lähestyy itsenäistymistään. Silloin siihen liittyy kohtalon käsi. Sen kansan keskuuteen syntyy sieluja, jotka osaavat lietsoa hereille kansallistuntoa. Kun kansallistunto on herännyt, niin aikanaan kansa saavuttaa itsenäisyytensä. Tämä on elämän järjestys. Elämän takana on näkymätön johto, viisaitten ihmisten, täydellisten ihmisten Valkoinen Veljeskunta, joka yrittää ohjata ihmiskunnan kehitystä. Se ohjaa mm. siten, että koska me ihmiset olemme vähän erilaisia rakenteeltamme, niin me saamme jotakin aikaan silläkin tavalla, että muodostuu kansa. — Koska elämä on koulua, niin elämän koulussa, kuten tavallisessakin koulussa, on sekä laiskoja että ahkeria oppilaita. Laiskat oppilaat istuvat monta vuotta samalla luokalla, ahkerat pääsevät eteenpäin nopeammin. Jos ihminen itse pyrkii, jos hän omalla ponnistuksellaan ja voimallaan yrittää kasvaa lähemmäksi sitä ihmisyyden aatetta minkä hän omassatunnossaan tuntee, niin hän edistyy. On sieluja, jotka ovat hieman enemmän ponnistaneet kuin toiset. — Kun näkymätön johto näkee jonkun kansan olevan siinä tilanteessa, että nyt sen pitäisi tulla itsenäiseksi, niin se lähettää enemmän kokeneita sieluja sen kansan keskuuteen, niitä jotka näkevät hiukan kauemmaksi kuin tavallinen kansa. He osaavat herättää kansallistunnon hereille. Tästä saamme avaimen ymmärtääksemme suurempia asioita.

Näihin asti ihmiskunta on kulkenut tavallaan ylhäältä alaspäin, laskeutunut kohti aineellisuutta,

viisaampien olentojen taluttamana. Ihmiskunta on tarvinnut hoivaajia, kouluutusta ja johdatusta. Mutta kerran sen on opittava seisomaan omilla jaloillaan ja itse huolehtimaan itsestään. — On muistettava, etteivät ihmiskuntaa muodosta vain ne ihmiset, jotka ovat syntyneinä maan päälle. Ihmissielujen lukumäärä on suuri. Sanotaan, että ihmisieluja on tällä planeetalla noin kuusikymmentä tuhatta miljoonaa, joista ainoastaan kolmaskymmenes osa on kerrallaan jälleensyntyneenä. Tässä ihmisielujen paljoudessa on kehittyneempiäkin sieluja, ei ainoastaan siten, että he ovat olleet ahkerampia elämän koulussa ja päässeet toisia edelle, vaan he ovat todella vanhempia, ovat eläneet ihmisinä jo edellisissä maailmankausissa, maapallomme edellisissä jälleensyntymissä, sillä jälleensyntymisen laki koskee myöskin maapalloa. Vaikka nämä sielut eivät olisikaan moraalisesti keskitason ihmisasteen yläpuolella, niin he ovat ainakin älyllisesti. — Kun saavuimme tähän nykyiseen ajankohtaan, jolloin ns. alaspäinen kaari loppui ja ylöspäinen kaari ratkaisevasti alkoi, niin maailmaan lähetettiin noita vähän vanhempia sieluja. He ovat avanneet uusia uria, aivankuin poranneet reikiä tyhjyyteen, jotta toiset, vähemmän kaukonäköiset osaisivat niistä katsella. Tuollaisia neroja on elänyt silloin tällöin ja erikoisesti nykyaikana niitä on esiintynyt elämän eri aloilla. Heidän lukumääränsä on pieni verrattuna suureen ihmiskuntaan, mutta he ovat avanneet aivankuin uuden maailman. Heistä johtuen myöskin tieteellis-teknillinen edistys on mennyt näin huimaa-

vasti eteenpäin. Ei tämä edistys ole kehitystä siinä merkityksessä, että me ihmiset olisimme näin kehittyneet muutaman vuosisadan aikana. Aikamme ns. kehitys on vain näyte keskitetystä voimien purkautumisista. On ollut tarpeellista avata ihmiskunnalle uusia näköaloja, luoda ihmiskunta kuin yhdeksi perheeksi korkeampia tarkoituksia varten. Näissä voimien purkautumisissa on noussut pinnalle paljon rumaa. Onhan sota paisunut äärimmäisen tuhoisaksi, hävittävätkin voimat ovat nostaneet päätään. On karu todellisuus, että ihmiskunta elää itse rakentamansa maailmanlopun kynnyksellä.

II

MAAN SUOLA JA MAAILMAN VALKEUS

Harvassa lienevät ne ihmiset, jotka eivät vakavan järkytyksen kohdatessa tulisi kysyneeksi itseltään, mikä on elämän tarkoitus? Virallis-kristillisen kasvatuksen saaneen ihmisen tuo kysymys vie luonnollisesti kristinuskon eteen, joten kysyjä yrittää saada vastausta kysymykseensä uskonnolta. Kukaties hän saakin jonkun verran lohdutusta, kukaties hänessä tapahtuu eräänlainen herääminen. Henkinen herääminen voi olla siksi voimakas, että hän tulee tarkastelleeksi omaa sieluaan ainakin pinta-puolisesti, huomaten siinä vikoja ja virheitä, jotka hänen mielestään ovat Jumalalle kelvottomia. Täten järkytys saattaa johtaa siveelliseen puhdistautumiseen. Mutta usein tuollainen herääminen on vain hetken ilmaus, sillä kun järkytyksen aiheuttama tapahtuma unohtuu ja aika luo haavan umpeen, niin järki heittää kysymyksiään. Ja koska vallitseva uskonto ei kykene antamaan tyydyttävää vastausta, niin hetken herämys voi johtaa päinvastaiseenkin tulokseen. Kysyjä antautuu jälleen entiseen elä-

määnsä. Mutta voi käydä niinkin, että kysyjä joutuu kristosofisen elämänymmärryksen pariin ja silloin hän saa tyydyttävän selityksen myöskin järeilleen. Kysyjästä kasvaa vähitellen totuudenetsijä varsinkin silloin, jos hän on synnynnäinen idealisti, jolla on taipumuksia aatteellisiin askarteluihin. Teosofinen elämänymmärrys osaa vastata tyydyttävästi kysymyksiin, sillä se sanoo: elämä on koulu. Elämä ei ole tarkoituksetonta leikkiä, kuten materialistinen elämänymmärrys yrittää uskotella. Ei se myöskään ole mielivaltaisen Jumalan aikaansaama näytelmä. Olemme syntyneet tänne sitä varten, että kasvaimme jotakin täydellisyyssperiaatetta kohti, että meistä kasvaisi — noin talonpoikaisittain sanoen — oikeita ihmisiä. — Kysyjä alkaa ymmärtää elämää oikeasta näkökulmasta. Kun hän edelleen tutkii teosofista, kristosofista elämänymmärrystä, niin se heittää vuorostaan hänelle kysymyksiä. Se kysyy, uskotko vielä, — ymmärtäessäsi elämää kouluksi — että käsitykset maakeskeisestä elämänjärjestyksestä ovat tosia? Uskotko että maapallo on kaiken elämän keskus ilmenevässä maailmankaikkeudessa, ettei ole elämää missään muualla? Kysyjän järki avautuu enemmän ja hän ymmärtää aikansa eläneeksi ja perin omahyväiseksi uskon, että meidän pieni pallo, pölyhiukkanen suuressa maailmankaikkeudessa olisi kaiken elämän keskus. On luonnollisempaa ajatella, kuten teosofia opettaa, että koko meidän **aurinkokuntamme** on suuri elämän koulu. Ei se koulu toimi ainoastaan maapallolla, vaan todellisuudessa on niin, että itse aurinko näkymättömissä

prinsiipeissään on yhtä suuri kuin koko aurinkokunta, joten planeetat ovat jäseniä suuressa aurinkoruumiissa. Elämänkoulu sisältää näin valtavia näköaloja.

Edelleen hänelle selviää elämänkoulun sisällys, se periaate, jota kohti kehitys kulkee, ihanne, jota kohti ihmisenkin tulee kasvaa. Ja kun hän ajattelee tätä aurinkosysteemiä suurena elämän kouluna, niin hän ymmärtää, ettei se ihanne suinkaan ole yksiniitinen niin, ettei aurinkokunnassa olisi muuta kuin yksi ihmisyyden ihanne. Koska ihanne on kotoisin Jumalasta, niin sen täytyy olla mahdollisuuksiltaan rajaton. Kun hän katselee esim. kasvikuntaa ympärillään niin hän huomaa, että on yhteinen kasviperiaate, sellainen, että kasvin juuret ovat maassa, varsi on ilmassa ja latvus kukkineen tähtää kohti aurinkoa. Kuitenkin kasvikunta on erittäin lajirikas, siinä on miljoonia erilaisia lajeja. Olisiko siis ihmisyyden periaate koko aurinkokunnassa vähemmän rikas mahdollisuuksiltaan? Hän käsittää, että eri planeetoillakin täytynee olla erilaiset tavoitteet, joita kohti kehitys pyrkii. Teosofia vastaakin, että näin on. Jokaisella planeetalla on oma ihmisyydsihanteensa. Mutta merkillistä on, että tällä meidän planeetallamme, tällä pienellä Telluksella, jota on nimetty tuskallisten ponnistusten kouluksi, on niin ihmeellinen päämäärä, että sen pitäisi ratkaista koko aurinkokunnan arvoitus. Teosofinen elämänymmärrys, joka avaa maapallon elämänkoulun ohjelman, sanoo: muodostakaa yleisen veljeyden ydin.

Samalla hän saa kuulla, että veljeys on tavoittelavana kohteena myös sillä planeetalla, jota sanomme Merkuriukseksi. Merkuriuksen ihmiskunta pyrkii veljeyttä kohti. Kuitenkin meidänkin täytyy pyrkiä veljeyteen. — Niinikään hän saa kuulla, että Venus-planeetan koulussa on oma ihanteensa: tulee ratkaista lemмен elämän, rakkauden ja puhtauden probleema. Mutta pyrkijä huomaa, että samat asiat asetetaan myöskin ihmisten ratkaistavaksi, sillä joudumme ratkaisemaan myöskin Venus-planeetan elämänskoulun ohjelman. — Mars-planeetan koulu, jota on nimitetty sotijain kouluksi, on saanut ratkaistavakseen miekan salaisuuden. Mutta sama tehtävä on annettu myös meille. Niinpä todelliseen kristinuskoon tullaan aseettomuuden kautta. Ihmiskunnan on niinikään ratkaistava Jupiterin, Saturnuksen jne. elämänskoulujen ohjelmat. Maapallon ihmiskunnalla on niin merkillinen tehtävä, että sen tulee ratkaista koko aurinkokunnan salaisuus. Näin siksi, että meillä tuskallisten ponnistusten koulun oppilailla on Logos-tehtävä. Meidän tulee ottaa aikanaan vastuullemme tämän aurinkokuntamme johto. Nämä ovat päätä huimaavia näköaloja ja monen mielestä ne ovat tuulesta temmattuja ajatuksia. Mutta kun kysyjä on tosissaan eikä lannistu, niin hän lopulta ymmärtää: koska elämä on koulu, niin luonnollisesti siinä koulussa on myöskin Opettajia. Niitä on ainakin kolme. Eräs opettaja on syyn ja seurauksen laki, karma. Sen johdossa ovat kaikki ihmiset. Karma mittaa jokaiselle tekojensa mukaan. Karma on tavallaan sisäinen opettaja,

mutta sen toiminta tulee näkyviin ulkonaisessa elämässä. Karma pitää tasapainoa.

Toinen opettaja on myöskin sisäinen, sanomme sitä omaksitunnoksi. Se osaa varoittaa: älä tee sitä ja sitä, mutta se ei osaa sanoa: tee tuota ja tätä. Omatunto on syntynyt kuolemanjälkeisen elämän tuskissa. On olemassa myöskin kuolemanjälkeinen elämä ja siellä saamme kokea erehdyksiemme seuraukset. Ne teot, tunteet ja ajatukset, jotka eivät ole sopusoinnussa elämänlakien kanssa, palavat kuolemanjälkeisessä elämässä. Se on tuskallista ja siitä syntyy omantunnon varoittava ääni. Meidän tulee opettaa omatunto sellaiseksi, että se osaa myöskin neuvoa. — Kolmas opettaja on historiallinen Mestari. Mestarit, uskontojen perustajat ovat antaneet käytännölliseen elämään soveltuvia ohjeita. Heidän ohjeitaan noudattamalla omatuntokin kasvaa kehoittavaksi. Siitäkin tulee opettaja, joka kehoittaa hyvään.

Kysyjä, etsijä, joutuessaan historiallisten Mestareitten moraalisten ja filosofisten opetusten pariin, oppii uudella tavalla lähestymään sitäkin uskontoa, jonka keskuudessa hän on syntynyt ja kasvanut ja joka on ihmisten käsissä vääristynyt ja rappeutunut. Kristinuskoa uudelta puolelta lähestyessään hän huomaa, että Jeesus Kristus puhuu oppilailleen erittäin painavia sanoja. Hän sanoo mm.: te olette maan suola ja maailman valkeus. Jos suola käy mauttomaksi, niin millä sitten suolataan? Eihän se kelpaa enään muuhun kuin poisheitettäväksi. Kynt-

tilää ei sytytettynä aseteta vakan alle, vaan pöydälle, jossa se loistaa kaikille huoneessa oleville.

Nämä lauseet ovat syväsisältöisiä, koska ne ovat suuren Opettajan lausumia. Niinpä oppilasjoukkoa verrataan maan suolaan. Suolaa käytetään vain mausteena, mutta se on ruuassa välttämätön. Jos suolaa pannaan liian paljon, niin ruoka tulee kelpaamattomaksi. Vertaus merkitsee, että oppilasjoukko on pienuudestaan huolimatta yhtä välttämätön kuin suola ruuassa. Oppilasjoukko jatkaa Mestarin opetustyötä, joten suola-vertaukseen sisältyy henkinen opetus. — Esim. kouluopetus, jonka tuloksena on tieteellinen tutkimustyö, olisi "suolattava" henkikisellä "suolalla" eli Mestarin opetuksella. Ellei sitä suolata, niin opetus on kelpaamatonta. Niinpä tieteellinen tutkimustyö lähteekin aineelliselta pohjalta. Uskotaan, että tämä fyysillinen maailma on ainoa maailma. Ei ole Jumalaa, sillä ihminen on ainoa Jumala. Tällaisen "suolattoman" opetuksen tulos on sotakoneisto, jonka edessä ihmiskunta vapisee. Opetus, jota ei ole suolattu Kristuksen opetuksilla, johtaa käytäntöön vietyä siihen, että onnen asemesta tulee onnettomuus. Jos kouluopetuksessa olisi mukana Vuorisaarnan elämänymmärrys, niin se johtaisi vastaavanlaisiin tekoihin. Silloin ei valmistettaisi atomipommeja, vaan älyn aikaansaannokset käytettäisiin ihmiskunnan onneksi ja hyvinvoinniksi.

Mestarin oppilaat edustavat myös maailman valkeutta. Maailman valkeus on aurinko, sillä se valaisee maailman. Ilman aurinkoa olisi pimeys. Ver-

tauksessa puhutaan myös kynttilästä, mutta ellei olisi aurinkoa, ei olisi kynttilöitäkään, sillä kynttilänvalo on auringonvaloa pienoiskoossa. — Oppilasjoukko on siis yhtä välttämätön kuin aurinko tai vaalla. Ellei maailman keskellä eletä henkistä elämää, ellei ole Kristuksen opetusten seuraajia, niin pimeys peittää maan.

Näissä vertauksissa on esitetty myös vanha ja uusi liitto. — Saamme kristosofisessa elämänymmärryksessä kuulla, että meidän maapallomme elämänkoulussa on Opettaja, jota nimitetään Valkoiseksi eli Salaiseksi Veljeskunnaksi. Kun siis puhutaan suolasta, joka on kotoisin maasta, niin suola on jossakin suhteessa maan Salaisen eli Valkoisen Veljeskunnan opetusten kanssa. Tämä Veljeskunta on lähettänyt historialliset Mestarit, henkiset Opettajat.

Vanhan liiton, ts. historiallisten Mestareitten opetus ennen Jeesus Kristusta oli luonteeltaan sellaista, jota voidaan nimittää sanalla: laki. Paavali käyttää tällaista sanontaa. Maapallon Salainen Veljeskunta opetti lähettiläittensä kautta uskomaan karman lakiin, ehdottomaan oikeuteen. Kun vanhan liiton Opettajat esittivät sanomaansa maailmalle, niin siinä oli ”suolana” laki: oikeus, rehellisyys, totuus. Kun siis Jeesus Kristus sanoo oppilailleen: te olette maan suola, niin se merkitsee, että hänenkin oppilaansa ovat päteviä ja velvollisia edustamaan myöskin vanhaa liittoa määrättyyn rajaan saakka. Heidänkin tuli ottaa huomioon karman laki. Sanoohan Jeesus: en minä ole tullut lakia kumoamaan, vaan

täyttämään. Lain noudattamisessa oli Jeesus Kristuksenkin oppilaitten suola, heidän opetuksensa eli henkisen ravintonsa "maku". — Mutta suolaa voidaan käyttää myös liikaa, ts. vanhan liiton oikeudellisuutta voi olla henkisessä opetuksessa liian paljon. Tällaista oli esim. apostoli Paavalin opetus ennen Damaskus-kokemusta. Hän oli ankara lain noudattaja. Hän ymmärsi, että Mooseksen uskonto, jonka hän oli perinyt vanhemmiltaan, oli ainoa tosi uskonto. Kaikkien ihmisten olisi hänen mielestään pitänyt noudattaa samaa lakia, mitä hän noudatti. Tämän uskonsa puolesta Paavali oli ankara. Hän oli niin täynnä totuutta ja oikeutta, että raastoi kristittyjä tuomioistuimiin. Hänen opetuksessaan oli liiaksi suolaa, vanhan liiton henkeä. Kuitenkin uuden liiton tiellä kulkijoillakin pitää olla vanhan liiton suolaa niin paljon, että he itse pysyvät totuudessa, rehellisyydessä, oikeudessa, mutta eivät ryhdy toisia ihmisiä ahdistamaan oikeudentunnollaan. Liian "suolan" poistaakin toinen opetus: te olette maailman valkeus, auringon kaltainen valo, ainakin kynttilänvaloon verrattava. Valo edustaa uuden liiton henkeä. Kynttilä ei yritä tehdä käännyttäisiä, se ei pakolla taivuta omaan uskoonsa, se vain valaisee. Tällainen asenne pitää olla uuden liiton ihmisellä, olla kuin kynttilä pöydällä, joka omalla olemassaolollaan valaisee kaikille huoneessa oleville. Sellainen on uuden liiton henki. Se ei ole kotoisin Maasta, vaan Auringosta, ei Maan Salaisesta Veljeskunnasta, vaan aurinkokunnan keskusjohdosta, Auringon Kunninkaallisesta Neuvostosta.

III

ETSIKKOAIKA

Evankeliumi Luukkaan mukaan kertoo, että Mestari lähestyessään oppilaineen suurta kaupunkia, Jerusalemaa, itki tuon kaupungin kohtaloa sanoen, ettei siihen jää kiveä kiven päälle sen vuoksi, "ettet tuntenut etsikkoaikaasi". Oppilaat nimittäin ylistivät suurella äänellä niitä tunnustekoja, joita he olivat nähneet Mestarinsa tekevän ja kun muuttamat oikeaoppiset fariseukset nuhtelivat heitä, niin Mestari huomautti, että elleivät nämä puhuisi, niin kivet huutaisivat.

Etsikkoajassa on kysymys siitä, että Juudan kansa oli joutunut valinnan eteen. Sen oma kohtalo oli vienyt siihen, että kansan pitäisi luopua jostakin vanhasta ja omaksua jotakin uutta. Kertomuksesta käy selville, mitä oli tuo uusi. Kun oppilaat ylistivät Mestarinsa tunnustekoja ja Mestari huomautti, että elleivät nämä puhuisi, niin kivet huutaisivat, niin Jeesusen sanoma, ja sitä seuraava uusi käytäntö oli se, minkä Juudan kansan olisi ollut omaksuttava. Entä mikä oli se vanha, jonka tuon kansan

olisi pitänyt hyljätä? Se oli se elämänymmärrys ja sitä seuraava käytäntö, mikä käy selville Vanhasta Testamentista. Vanhan Testamentin kertomuksista selviää, että Juudan kansan uskonto oli mennyt perin veriseksi. Kerrotaan miten itse Jehova antoi kaikenlaisia määräyksiä kansan johtajille, esim. sellaisia, että Juudan kansan piti raivata tieltään vieraat heimot. Tämän tapaista oli uskonto ja koska maailmankatsomus oli tuollainen, niin siitä seurasi vastaavanlainen käytäntö: Juudan kansa oli tehnyt paljon pahaa toisille kansoille. Tilanteen kehittymisen ymmärrämme teosofisen elämänymmärryksen valossa. Se opettaa karmasta, syyn ja seurauksen laista, josta myös Jeesus Kristus puhui sanoessaan: mitä kylvätte, sitä myöskin niitätte, millä mitalla mittaatte, sillä mitalla teillekin mitataan. Juudan kansan menneisyys, sen raaka uskonto ja siitä joh-tuvat raa'at teot olivat luoneet karman, joka uhkasi hukuttaa tuon kansan. Tämän Jeesus tiesi ja itki kansan kohtaloa.

Mutta elämässä ei vaikuta ainoastaan karman laki, vaan myöskin kaitselmus. Sitä on nimitetty yleiseksi avunannon laiksi. Kaitselmus tiesi, että Juudan kansalle oli annettu elämäntehtävä. Sen tulisi olla uuden uskonnon kehto. Mutta kansan menneisyys uhkasi vyöryä sen yli ja siksi sitä oli autettava. Kaitselmus astui Juudan kansan keskuuteen Jeesus Kristuksen muodossa ja siinä olisi ollut pelastus. — Vaikka karman laki mittaa jokaiselle tekojensa mukaan, niin toisaalta ymmärrämme, etteivät menneisyyden pahat teot tule pyyhityiksi

pois vain kärsimyksillä. Jos me yksityiset ihmiset teemme toisillemme pahaa ja meidät viedään yhteiskunnan kostokäsitystä hyvittämään vankilaan, niin, vaikka yhteiskunta uskoo, että rikos tulee näin korjatuksi, niin ei se kuitenkaan ole totta. Paha teko tulee hyvitettyä ainoastaan siten, että vahingon tehnyt itse korjaa omalla työllään sen, mitä hän on rikkonut. Sama sääntö pitää paikkansa kansojenkin suhteen. Jos kansa on rakentanut itselleen uhkaavan tulevaisuuden, niin sillä on mahdollisuus kaitselmuksen avulla korjata virheensä ottamalla vastaan inhimillisempi elämänyymmärrys ja ryhtymällä sitä toteuttamaan. Näin kansa voi uuden käytännön avulla korjata erehdyksensä, rakentavalla työllä korjata rikkomuksensa. Juudan kansa ei osannut näin menetellä, se ei tuntenut etsikko-aikaansa, vaan ripusti Mestarinsa ristipuulle. Myöhemmin syntyneet kirkot seurasivat esimerkkiä ja tekivät marttyyreita Kristuksen seuraajista. Niitä poltettiin rovioilla. — Juudan kansa vyörytti siis päälleen oman menneisyytensä ja kerrotaan, että kun Jeesus ristiinnaulittiin, niin kansa huusi: tulkoon hänen verensä meidän päällemme. On surullista todeta, että nykyaikana tuo huuto on saanut fyysillisen muodon: miljoonittain juutalaisia ajettiin kaasukammioihin tai teloitettiin muulla tavalla. Näemme, että elämä on sangen vakavaa. On täysin aiheellista tutkia etsikkoajan syitä, sillä sen avulla ehkä löydämme jonkun avaimen aikaamme.

Juudan kansa joutui etsikkoaikaan Kristuksen lähestymisen ansiosta. Entä mitä merkitsee Kristus?

Kristus ei ole vain Jeesus Kristus. Kristus on Jumalan tajunnassa oleva kuva ihmisyydestä, kuten Pekka Ervast selittää. Kristus on Jumalan Poika, ihmisyyden periaate. Se periaate pyrkii ihmiskunnassa esille ja sitä on nimitetty Kristuksen pelastustyöksi. Se merkitsee, että Jumala, Kristus pyrkii ilmenemään maailmassa, ihmisissä, jotta meistä tulisi Isän tahdon toteuttajia. Kun pelastustyö tapahtuu täällä aineen maailmassa, niin se tietenkin tapahtuu ihmisten, elävien tajuntojen välityksellä. Pekka Ervast opettaa, että Kristus lähestyy myöskin ihmisyksilöä, ei ainoastaan kansoja. Kristus lähestyy jokaista ihmistä neljä kertaa elämän aikana niin tehokkaasti, että se voi jättää jälkensä myöhempäänkin elämään. Ihmiselämähän jakautuu neljään ikäkauteen: lapsuuteen, nuoruuteen, miehuuteen ja vanhuuteen, jotka ovat selvästi erotettavissa toisistaan. Lapsuusajan erikoisuus on leikit. Leikki on lapselle perin todellista. Kävyt ovat lapsen mielestä lemmiä ja lampaita ja niillä leikkiminen on niin todellista, että niistä voi helposti tulla riidan aihe, koiran leikkiä. Aikuisen ihmisen näkökulmasta katsottuna tuollainen koiran leikki on perin aiheetonta, sillä onhan metsässä käpyjä aivan riittämiin. Kuitenkin lapsi panee suuren arvon tuollaisille leikkikaluille. — Lapsuusvaiheessa Kristus lähestyy ihmistä, tapahtukoon se aivan lapsena tai myöhemmin, vaikka lapsi ei sitä itse ymmärrä. Lapsen sielussa tapahtuu niin voimakas järkytys, että se heittää säteen läpi elämän. Järkytys tähtää siihen, että lapsen pitäisi tehdä oikea valinta, valita sel-

lainen leikki, jolla on arvoa myöhemminkin. Tiedän ihmisen, jolle Kristuksen lähestyminen tapahtui niin nuorena, ettei hän itse tajunnut sitä Kristuksen lähestymiseksi. Mutta se oli kuitenkin niin voimakas elämys, että se heitti säteen koko myöhempään elämään. Se on vaikuttanut elähyttävänä muistona ja kannustavana tekijänä, sillä se opetti: On myös arvokasta leikkiä, mm. taide. Näytelmätkin ovat leikkiä, mutta ne voivat olla arvokkaita. Taide voi palvella Kristusta ja opastaa Jumalan luo. — Sitten seuraa nuoruusvaihe. Nuoruudessa astuvat esiin ihanteet. Niitä elähdyttää lemmenelämä. Lemmenelämä nivoutuu tavalla tai toisella niihin ihanteisiin, joita nuori ihminen tajuaa, jotka pyrkivät kannustamaan häntä ihanteellisempaan elämään. Tässäkin vaiheessa Kristus lähestyy ihmistä, vaikka useimmat ihmiset eivät sitä siksi tajua. Kristuksen lähestyminen tähtää siihen, että nuori ihminen valitsisi niin korkean ihanteen, että se pätee tavoiteltavaksi kohteeksi vanhempanakin. Tällainen kohde on henkinen elämä. Siihen Kristuksen lähestyminen aina kannustaa, vaikka ihminen sekoittaa siihen muita tavoitteita. — Täysi-ikäisyyden aste eroaa nuoruus- ja lapsuuskaudesta erikoisesti siinä, että velvollisuudet astuvat etualalle. Tämä on ratkaisevin vaihe ihmisen elämässä. Tällöin täytyy luopua kestäättömistä lapsuuden leikeistä ja nuoruuden haaveista. Leikeistä säilytetään vain opettavat leikit kuten taide ja haaveista ne, jotka ovat toteuttamiskelpoisia. — Tässäkin vaiheessa Kristus lähestyy ihmistä, inspiroiden henkiseen elämään.

Voi tulla esim. vakava järkytys kohtalon kädestä, jolloin ihminen ymmärtää, että esim. nykyaikaisessa kristosofisessa elämänymmärryksessä on kaikkien pulmien ratkaisu. Näin voi käydä parhaimmassa tapauksessa. Henkisen elämän tie astuu hänen elämänsä keskeisimpänä seikkana, vaikka hän täyttää maalliset velvollisuutensa, jotka on päälleen ottanut.

Vanhuusikä on siitä erikoinen, että ihminen pyrkii katselemaan taakseen. Tajunta kääntyy katselemaan menneisyyttä ja tekemään siitä johtopäätöksiä, hylkää sen, mikä on vähemmän arvokasta ja omaksuu sen, mikä on arvokasta. Kristus voi lähestyä vanhuusvaiheessakin niin ratkaisevasti, että hänestä tulee henkisen työn tekijä.

Ihmiskunta on kuva ihmisyksilöstä, ihminen laajennettuna. Ihmiskuntakin on kerran ollut lapsuusvaiheessaan, joutunut nuoruusvaiheeseen ja aikaan saavuttaa täysi-ikäisyyden. Kerran tulee myös vanhuus ihmiskunnallekin. Samoin kuin ihminen ennen syntymäänsä käy läpi sikiövaiheen, samoin ihmiskuntakin oli kerran sikiötilassa. Tällöin valmistettiin fyysillistä ruumista. Sitä aikaa kesti satoja miljoonia vuosia, yli kahden ns. juurirodun ajan. Varsinainen ihmisen kehitys alkoi vasta sitten, kun ihmisestä tuli järkevä olento. Tämä tapahtui — niin kerrotaan — mantereella, jota on nimitetty Lemuriaksi. Se sijaitsi Tyynen valtameren paikkeilla. Tällöin Kristus lähestyi ihmiskuntaa pelastavana tekijänä: ihmiskunta sai järjen valon. Valmistuneisiin fyysillisiin ruumiisiin syntyi sieluja vanhemmista kehitysjärjestelmistä, heillä oli jo järjen valo

hereillä. Heidän avullaan Kristus saattoi herättää ihmiskunnassa järjen ja niin alkoi ihmiskunnan lapsuusvaihe. Sitä kesti aikansa, eikä tämä ensimmäinen etsikkoaika sujunut ilman kommelluksia, sillä lapsi-ihmiskunta loi heräävän sukupuolileikkinsä hedelmänä lämminveriset eläimet, madalluttaen samalla omaakin ruumistaan.

Ihmiskunnan nuoruusvaihe liittyy neljänteen juurirotuun, jonka olinpaikka kerrotaan olleen siellä, missä nyt lainehtii Atlantin valtameri. Siellä kasvoi lapsi-ihmiskunnasta nuori ihmiskunta ja tällöin Kristus lähestyi sitä uusissa merkeissä: ihmiskunnalle avattiin henkisen elämän tie. Se avattiin järkevien olentojen välityksellä, sillä Kristus lähestyy aina tällä tavalla. Toisista planeetoista, Merkuriuksesta ja Venuksesta tuli sieluja, jotka perustivat ns. Salaisen eli Valkoisen Veljeskunnan maapallolle. Se veljeskunta avasi tien ihmisyyteen, viitoitti sen tien, jota Hebrealaiskirjeessä kuvataan Melkisedekin järjestelmäksi. Sanotaan, että Jeesus Kristus tuli ylimmäiseksi papiksi Melkisedekin järjestyksen mukaan.

Atlantis-mantereella ihmiskunta eli siis nuoruusvaiheessaan ja sen erikoisena pulmana oli lemмен-elämä. Koska ihmiskunta oli Kristuksen lähestymisen vaikutuksesta joutunut etsikkoaikaansa, niin sen olisi pitänyt tehdä valinta: heittää entiset elämän tavat ja valita se uusi, minkä Valkoinen Veljeskunta esitti. Mutta toisin kävi. Vuosituhansien kuluessa muodostui toinen tie Valkoisen Veljeskunnan viitto-

man tien rinnalle, tie, johon nivoutui sukupuoli-elämä. Se vei lopulta mustaan magiaan. Pyhän Hengen luova voima, joka ihmisessä on saanut sukupuolivoiman luonteen, tuli vedetyksi lokaan. Sen olisi pitänyt olla rakkauden kyvyn herättäjänä, mutta koska se vedettiin lokaan, niin se vei koko rodun alas mustuuteen. Lopulta oli koko manner upotettava ja niin tuokin etsikköaika epäonnistui. Rodun oli jatkettava kehitystään toisilla mantereilla. — Ja niin koitti aikanaan kolmas Kristuksen lähestyminen.

Kun ihminen siirtyy nuoruudesta täysi-ikäisyyteen, niin se on ratkaisevin kohta ihmiselämässä. Silloin täytyy luopua lapsuuden leikeistä ja nuoruuden haaveista. Sama sääntö pätee ihmiskuntaankin nähden. Mutta ymmärrettävää on, että ennenkuin kolmas Kristus-vuodatus voi tapahtua, on kaksi edellistä vaihetta vietävä täyttymykseen ainakin yhdessä ihmisessä. Järjen herämyksen, mikä tapahtui Lemurialla, oli saavutettava täyttymyksensä niin, että ainakin yksi ihminen tästä ihmiskunnasta tulisi täysin järkeväksi, jotta hän osaisi järkensä avulla ratkaista kaikki elämän pulmat. Tällainen ihminen syntyikin, tunnemme hänet Gautama Buddhan nimellä. Häntä onkin sanottu siihen astiärkevimmäksi ihmiseksi.

Niin ikään Valkoisen Veljeskunnan avulla avattua henkistä tietä kulkien oli jonkun ihmisen päästävä niin pitkälle, että hän itse osaisi avata uuden tien. Tällainen ihminen syntyikin 600 vuotta jälkeen

Buddhan. Hän oli Jeesus Kristus. Jeesus oli kulkenut päähän asti Valkoisen Veljeskunnan avaaman tien ja siksi Hebrealaiskirje Paavalin suulla sanookin, että Jeesus Kristus tuli ylimmäiseksi papiksi Melkisedekin järjestyksen mukaan. Juutalaiset ymmärsivät ylimmäisellä papilla kaikkein korkeinta uskonnollista arvoastetta ja sen vuoksi Paavalikin käyttää sanontaa ylimmäinen pappi. Jeesus kykeni avaamaan uuden tien. Hän sanookin itsestään: minä olen tie. Joka tulee taivasten valtakuntaan muualta kuin minun kauttani, hän on varas ja ryöväri. — Ihmiskunnan lapsuuden ja nuoruuden ajat kypsyttivät näin hedelmänsä, joten koitti aika Kristuksen kolmannelle lähestymiselle.

Kun Jumala, Kristus lähestyy ihmiskuntaa, niin se tapahtuu aina kuten sanoimme ihmisten, järkevien olentojen välityksellä. Ei olisi järjen valoa ihmiskunnalle tullut, elleivät sitä olisi tuoneet järkevät olennot. Ei olisi ihmisyyden tietä ihmiskunnalle avattu, elleivät sitä olisi avanneet ne, jotka olivat tien kulkeneet. Niin ikään Kristuksen ensimmäisen ja toisen lähestymisen täyttymykset tapahtuivat ihmisten kautta, Gautama Buddhassa ja Jeesus Kristuksessa. Samaten, kun Kristus kolmannen kerran lähestyy ihmiskuntaa, niin sekin tapahtuu ihmisen kautta. Se on jo tapahtunut. Kristuksen kolmannen lähestymisen keskushenkilö oli Pekka Ervast.

Tällainen ”uutinen” saattaa tuntua arkaluontoiselta, koska tapahtumapaikka on niin lähellä. Olisi

helpompi uskoa Jumalan Pojan eläneen vaikkapa Tiibetin vuorilla, silloin hänen persoonallisuutensa ei häiritsisi. Tapahtumapaikka on kuitenkin Suomi ja siihen saamme tyytyä.

Ihmiskunta on nyt joutunut ratkaisevaan etsikkö-aikaan. Nyt on luovuttava lapsuuden leikeistä ja nuoruuden haaveista. Vasta sitten voidaan ratkaisevasti ottaa vastaan sitä uutta sanomaa, jonka Pekka Ervast julisti.

Mikä on se leikki, josta ihmiskunnan pitäisi luopua? Se on sota. Sota ei ole rakentavaa työtä, se on hävitystä. Mutta sodalla on leikin luonne. Yksinpä sotilaitten kouluuttaminen on aikuisten ihmisten leikkiä, temppuilua, yhteiskunnan varoilla harjoitettavaa mahtailua. Se on kilpailua kunniaa siinä lapsellisessa uskossa, että nimitykset, koristukset ja kunniamerkit korostavat ihmistä.

Tällaisen leikin lumoissa elävät maailman kansat. Uusien leikkikalujen keksiminen ja kehittäminen on muuttunut kansojen kilpavarusteluksi. Leluista tulee lopulta riita kuten lapsille ja leikki muuttuu ”koiranleikiksi”. ”Meidän kunniamme” vaatii lopulta, että sivistykset pannaan maan tasalle, vuosisatojen aherrukset raunioitetaan. Sen jälkeen kansat nuolevat haavojaan ja tapetaan ”sotasyyllisiä”. Kun on saatu kaikki sotasyylliset teillattua niin uskotaan rauhan palautuneen. — Näin menettelivät suuret sivistyskansat viime suursodan päätyttyä. Mutta teloituksista huolimatta sotasyyllisten lukumäärä on kasvanut maailmanlaajuisiksi.

Tällaisessa kurimuksessa ihmiskunta vaeltaa. Leikistä luopuminen on vaikea asia kaikille kansoille, sillä on kysymyksessä ”kansan kunnia”. Se on ikivanhaa perintöä ja siitä on vaikea luopua. Kuitenkin olemme joutuneet nyt ratkaisevaan etsikkoaikaan. Emme pääse ihmiskuntana askeltakaan eteenpäin, elleimme luovu tuosta lapsuuden leikistä. Sota on kerta kaikkiaan hyljättävä käytäntöön kelpaamattomana. Tämän kyllä tietävät jo kansojen valistuneimmat yksilöt. He ymmärtävät, että sodalla ei ratkaista enään mitään. Ihmiskunnan suuri enemmistö tosin puolustaa sotaa, mutta historia todistaa, että enemmistö on aina ollut väärässä. Niinpä Jeesus Kristus nousi yksin — tavallaan — ihmiskuntaa vastaan, sillä enemmistö ei Jeesusta suvainnut. Vasta jälkeenpäin todettiin enemmistön olleen väärässä. Nyt Jeesusta jotenkin suvaitaan, vaikka kristikunnan enemmistö ei suvaitsekaan hänen oppiaan. Mutta tulevaisuus tulee näyttämään, että enemmistö on jälleen väärässä.

Toinen voitettava pulma on haaveet ja lemменelämä, ihmiskunnan nuoruusvaiheen kannustimet. On ratkaistava lemменelämän salaisuus, opittava veljesrakkauden suuri läksy. Tähän viittaa tuleva kehitys. On sanottu, että jo alkanut kuudes juurirotu lopettaa kahteen sukupuoleen jakautumisen. Olemme asetetut vakavaan etsikkoaikaan. Meidän tulee asteettain oppia näiden asioiden ytimet, ratkaisemaan niissä oleva pulma. Näin siirrymme vähitellen siihen uuteen elämänymmärrykseen, mitä kolmas Kristusvuodatus edustaa. Se on keskeisesti

Vuorisaarnan elämänymmärrys. Se on asetettu ihmiskunnan eteen, ensin periaatteellisesti hyväksyttäväksi ja sitten käytännössä toteutettavaksi. Vuorisaarnan elämänymmärrys opettaa meistä palvelevaisia ihmisiä, palvelevaisia ensinnä omassa kodissa ja sitten ulospäin. Siitä alkaa ihmisyyden tie. Opi palvelemaan vähässä, niin saat suurempia tehtäviä ihmisyyden työsaralla.

— — —

Samoin kuin ihmiselämässä seuraa neljäntenä vaiheena vanhuuskausi, samoin se tulee aikanaan ihmiskunnallekin. Tällöin Kristus lähestyy neljännen kerran ihmiskuntaa. Ymmärrämme sen tapahtuvan silloin, kun ihmiskunta ottaa elämänkruunuaan. Kristuksen neljännen lähestymisen keskuksenä on luonnollisesti hän, joka kulkee tämän tavallisen ihmiskunnan kärjessä. Pekka Ervast huomauttaakin, että minkälainen mahtavuus ja loisto onkaan seitsemännen juurirodun korkeimmalla vihityllä, siitä meillä tuskin on aavistustakaan.

Kun Kristuksen kosmillinen lähestyminen tapahtuu jossakin kansassa, kuten se tapahtui Juudan ja myöskin Suomen kansassa, niin sillä on erikoisen ratkaiseva merkitys ko. kansan elämässä, sen tulevaisuuteen ja kohtaloon. Tällöin kysymme: mihin kansan ikäkauteen tällaiset tapaukset sisältyvät? — Tässä on kysymyksessä kansan, ei ihmisen tai ihmiskunnan ikäkaudet. — Se tapahtuu kansan vanhuudessa, silloin, kun kansa on kutsuttu otta-

maan elämänkruunuaan. Esim. Juudan kansan historia kertoo, että se on vanha kansa. Sen keskuudessa oli elänyt paljon profeettoja, joiden kautta Kristus oli vaikuttanut kansan elämään sillä tavoin kuin se oli mahdollista. Mutta kun kansa saapui vanhuuskauteensa, niin Kristus lähestyi sitä ratkaisevalla tavalla, lähestyessään samalla koko ihmis-kuntaa. Juudan kansa oli kutsuttu olemaan kehto, kun sen keskuuteen syntyi kosmillinen Mestari elämänkruunu päässään. Niin ikään saamme tietää Pekka Ervastian opetuksista, että Suomen kansa on äärettömän vanha. Ei oikein tiedetä kuinka vanha Suomen suku on. Sillä on ikää tuhansia vuosia. Suomen kansan runot ovat todisteena siitä. Sitä on aikojen kuluessa Kristus lähestynyt tietäjien kautta. Tässä jälleensyntymässä olemme täällä Suomen niemellä ja olemme vanhana kansana saaneet merkillisen tehtävän. Tänne syntyi kosmillinen Mestari elämänkruunu päässä. Siksi Suomen kansa on joutunut vakavaan etsikkoaikaan. Pekka Ervast sanookin, että elämme nyt samantapaisessa ajassa kuin muinoin Palestiinassa. — Juudan kansa ei osannut etsikkoaikaansa oikealla tavalla käyttää ja siitä seurasi kansan hajaantuminen ympäri maailman.

Tunsikohan Suomen kansa etsikkoaikansa? Ei se tuntenut ainakaan siten, kun elämä oli suunnitellut. Pekka Ervast toivoi, että tämä kansa tulisi aseetomaksi kansaksi. Suomesta olisi silloin lähtenyt uusi sivistys suoralta kädeltä alkamaan. Tämä vaihe ei toteutunut.

Maailmanihmisestä tuollainen unelma tuntuu nai-
vilta. Miten kansa osaisi lähteä seuraamaan pro-
feettaa? Mutta koska viisaat näkivät, että sellainen
mahdollisuus oli, niin sen täytyy olla suurempi
totuus. Suomen kansassa piili mahdollisuuksia
siihen. Mistä sitten johtui, että tämä kansa ei
osannut?

"Pistis Sophiassa" kerrotaan, että Jeesus lähetti
ennen syntymäänsä maailmaan joukon ihmisiä,
oppilaitaan, jotka hän asetti vanhurskaitten ruu-
miisiin. Nämä olivat lupautuneet tekemään työtä
hänen kanssaan. Sama pitää paikkansa myöskin
Suomessa. Pekka Ervast oli lähettänyt joukon
oppilaitaan tänne Suomeen tekemään työtä hänen
kanssaan. Heidän avullaan Pekka Ervastin työ olisi
onnistunut. Jos se teosofien muodostama joukko,
jonka Pekka Ervast opetuksillaan loi, olisi ymmär-
tänyt oman etsikkoaikansa, niin Suomen kansakin
olisi ymmärtänyt. Tähän perustui korkeampien
voimien toivo. He tiesivät, että mitä ensin tapahtuu
henkisissä liikkeissä, se sitten toistuu myöskin kan-
sassa. — Suomen kansa ei tuntenut etsikko aikaansa
sillä tavoin, kuin sen olisi pitänyt tuntea. Kuitenkin
Suomelle kävi toisin kuin Juudan kansalle. Olemme
vielä kansana olemassa ja tämä työ jatkuu kansan
keskellä. Pekka Ervast huomauttikin, että kun
ensimmäinen yritys ei onnistunut, niin on ryhdyt-
tävä kasvattamaan ihmisyksilöitä, jotta se aivan-
kuin hapattaa Suomen kansan sisältäpäin. Pekka
Ervastin työ onnistui niin paljon, että tuli tällainen
armonaika. Saatiin jatkaa toisella tavalla. Lisäksi

J. R. Hannula sai jatkaa työtään ja niin on muodostunut joukko, joka näyttää olevan tosissaan kristosofisen elämänymmärryksen puolesta.

Saamme tästä sen opetuksen, että tämä armon-aika, tämä etsikko-aika on sen luontoinen, että jos osaamme olla uskollisia tässä työssä, niin kiinteästi ja taitavasti kuin kykymme riittävät viedä eteenpäin kristosofista sanomaa, niin siinä on Suomen kansankin pelastus. Kun pysymme uskollisina tälle työlle, niin se vaikuttaa kansaamme ja koko maailmaan. Täten kuljemme kansana vanhuuden viisautta kohti ja olemme Euroopan ja maailman omanatuntona, joka kolkuttaa muita kansoja ja pitää niitä henkisesti hereillä. Sillä tavoin pelastus lähtee Suomesta, siinä on koko ihmiskunnan pelastus.

IV

TEOSOFIAN VALO

Huomattavana piirteenä sekä vanhan- että uuden testamentin kertomuksissa on lopun odotus, kuten jo alkulauseessa mainitsimme. Juutalaisuudesta tämä odotus periytyi kristikuntaan ja eräs virallistuneen kristillisyyden näkyvimpiä piirteitä on usko kaiken loppuun, viimeiseen tuomioon ja Kristuksen toiseen tulemiseen. Vakava tutkija tulee kysyneeksi, ovatko nämä ajatukset tuulesta temmattuja, vai sisältyykö niihin jotakin vakavampaa? Ei tunnu uskottavalta sekään, että monen vuosisadan aikana viisaimmat ihmiset, profeetat, olisivat aiheettomasti ennustaneet jotakin käsittämättömän vakavaa olevan tulossa, jopa niin vakavaa, että se aivan kuin kääntää ihmiskunnan elämän ylösalaisin. Vieläpä kristikunnan suuri Mestari viittailee tähän suuntaan. Kun oppilaat kyselivät, koska loppu tulee, niin ei Mestari sen tulemista kieltänyt vaan sanoi, ettei siitä ajasta tiedä enkelit eikä Poikakaan, vaan yksin Isä. Mutta hän kehoitti seuraamaan ajan merkkejä. Siksi mekin yritämme tutkia näitä merkkejä teosofian valossa.

Johanneksen Ilmestyskirjassa sanotaan mm., että lopun ajassa aurinko muuttuu pimeydeksi niin kuin karvainen säkkipuku ja kuu muuttuu vereksi. Tällainen sanonta on tietenkin vertauskuvaa, sillä jos aurinko pimenisi, niin sehän merkitsisi todellista maailmanloppua, koska elämä maan päällä on riippuvainen auringosta. Vertauskuvaa on niin ikään kuun vereksi muuttuminen. Ilmestyskirja kertoo henkisistä asioista, uskonnon piiriin kuuluvista ilmiöistä, eikä puhtaasti fyysillisistä, vaikka toisaalta on huomattava, että henkiset tapahtumat saavat aikanaan fyysillisiäkin muotoja.

Samoin kuin avaruudessa on kaksi valoa, aurinko ja kuu, jotka valaisevat tätä fyysillistä maailmaa, samoin ihmissielua valaisee kaksi valoa. Aurinkoa edustavan valon muodostaa uskontojen sarja, alkeellisista uskonnoista korkeampaan asti. Uskontojen tehtävänä on aina ollut kasvattaa meistä oikeita ihmisiä. Vaikka olemmekin sisimmältä hengeltämme Jumalan poikia, niin persoonallisuuksina olemme kehityksen alaisia. Uskonnot ovat viitoittaneet tien ihmisyyteen, ne ovat henkisenä aurinkona loistaneet maailman pimeydessä. Uskontojen tuella ja valolla olemme kasvaneet tällaisiksi kuin nyt olemme, olemme nousseet eläimen yläpuolelle. Korkein uskonnollinen moraali annettiin Jeesus Kristuksen kautta, se esiintyy Matteuksen evankeliumissa, Vuorisäärnassa. Jeesus Kristuksen vaikutuksesta syntyi kristinusko, mikä monen vaiheen kautta on madaltunut sellaiseksi kuin se nyt on.

Kun Johannes sanoo auringon muuttuvan pimeydeksi lopun edellä, niin hän tarkoittaa kristinuskoa, sillä Johannes kuvailee Jeesuksen jälkeisiä tapahtumia. Näin ollen olemme velvolliset kysymään, tuleeeko tässä virallistuneessa kristillisyydessä esiin Jeesus Kristuksen moraali, Vuorisaarnan opetukset? Ei tule, sillä virallis-kristillinen moraali on lainattu Moosekselta, se nojautuu Mooseksen käskyihin. Monen jumaluusoppineen kynällä Vuorisaarna on julistettu käytäntöön soveltumattomaksi, kerrassaan epäkäytännölliseksi. Kristus kelpaa vain uhrilampaaksi, mutta ei opettajaksi. Valtioon liittynyt kirkko on kristinuskon nurinkääntymä, sillä siitä on tullut valtioitten sotaponnistelujen puolustaja. Henkinen aurinko on muuttunut pimeydeksi ja tämä seikka antaa tukea siihen, että Ilmestyskirjan kuvaukset koskevat nykyaikaa.

Uskontojen vanavedessä muodostuu sivistyskausi, ulkonainen pintahionta. Niinpä nykyistä sivistystä nimitetäänkin kristilliseksi, koska kristinusko on siinä nimellisesti mukana. Sivistys elää uskonnon lainavalolla, kuten kuu auringon valolla. Kuuta ei näkyisi, ellei aurinko sitä valaisisi, eikä virallistunut kristillistä sivistystä olisi, ellei siinä olisi Kristus mukana ainakin nimellisesti. Mutta tämä kristillinen sivistys on perin verinen. Ajatelkaamme vain noitavainoja, inkvisition kauhuja, sen kidutuskeinoja ja polttorovioita. Kristilliset uskonsodat ovat tunnettuja, pannaanjulistukset "laillisesti" hyväksytyjä ja peljättyjä. Kuu on muuttunut vereksi, kuten Johannes sanoo ja totta on, että kun uskonto

rappeutuu, niin rappeutuu sivistyskin. — Tämäkin ilmiö vahvistaa lopunajan käsilläoloa.

Tällaisen tilanteen vallitessa julistettiin teosofinen sanoma. Silloin, viime vuosisadalla ei vielä tiedetty atomipommeista, mutta ne viisaat, jotka valvoivat ihmiskunnan kehitystä, näkivät mitä tuleman pitää ja lähettivät apua. Teosofinen sanoma vetosi ihmisten järkeen. Tämän viidennen rodun ihminen on sen luontoinen, että jos sitä autetaan, niin on vedottava järkeen. Vielä pari vuosituhatta taaksepäin oli tilanne hieman toisin, sillä silloin voitiin helpommin vedota uskoon. Niinpä kun Jeesus teki voimatekoja, niin katselijat ihmettelivät ja antoivat luottamuksen niiden tekijälle. Voimatekojen vuoksi he saattoivat uskoa myöskin hänen opetuksiinsa. Nykyajan ihminen on epäilijä ja tähän vetosi myöskin teosofinen elämänyymmärrys. Huutavan äänenä ihmiskunnan erämaassa se julisti: tutkikaa, etsikää, kysykää... On muutamia luonnonlakeja, jotka vaikuttavat elämässä sangen keskeisesti ja niistä teidän pitää tulla tietoisiksi.

Eräs keskeisimmistä luonnonlaeista on syyn ja seurauksen laki, karma. Se vaikuttaa kaikkialla fyysillisessä maailmassa, mm. jokainen maanviljelijä on siitä tietoinen. Kun tehdään hyvin lannoitus- ja muokkaustyö, niin maa antaa runsaan sadon. Laininlyönnistä seuraa huono sato. Mutta teosofia lisäsi, että karma vaikuttaa myöskin ihmiselämässä, vaikka emme sitä aina huomaa. Saattaahan joku elää elämänsä aivan holtittomasti ja siitä huolimatta nauttii yhteiskunnan ja toisten ihmisten

arvonantoa. Joku toinen saattaa elää elämänsä toisia palvellen ja kaikkea hyvää tehden, mutta kuitenkin hän saa olla pilkattuna ja halveksittuna. Karma ei näytä pinnalta katsottuna aina toimivan.

Toinen keskeinen luonnonlaki on jälleensyntyminen. Sekin työskentelee fyysillisessä maailmassa siten, että kesää seuraa talvi ja päivää yö. Elämä on jatkuvaa jälleensyntymistä. Mutta teosofia lisäsi, että myöskin ihminen on jälleensyntyvä sielu, joka syntyy maailmaan yhä uudelleen. Karman toimintakin tulee uuteen valaistukseen jälleensyntymisen avulla, sillä menneisyyden teot purkautuvat nykyisessä elämässä ja nykyisyydessä kylvämme siemenet tulevien jälleensyntymiemme kohtaloille. Tämä selittää ihmisten erilaisuudet ja ihmiselämän monenlaiset kohtalot.

Kolmas luonnonlaki on kehitys. Sen lain tunnus-tavat fyysisen luonnon tutkijat, he uskovat fyysilliseen kehitykseen. Mutta teosofia lisäsi, että koko maailmankaikkeus on kehittyvä kosmos ja että ihminen ei ole kehittyvä vain ruumiillisesti, vaan myöskin sielullisesti. Ihmisen päämäärä on korkea, sillä hän on Jumalan poika ja jumalallisiin korkeuksiin kulkee hänen tiensä, kohti inhimillistä täydellisyyttä. Lähin päämäärä on mestarius. Jälleensyntymisen pyörässä ja karman ohjaamana ihminen on kutsuttu käymään elämänsä koulua.

Neljäs totuus on kaitselmus, yleinen avunannon laki. Se merkitsee, että maailmankaikkeudessa viisaimmat auttavat vähemmän viisaita, vahvemmat auttavat heikompia... Kun ihmiskunnan hätä on

suurin, niin apuakin annetaan, mutta ihmisten itsensä on ratkaistava, ottavatko he tarjotun avun vastaan. Apua annetaan henkisten opettajien avulla, kuten luvussa "Etsikko aika" kuvailimme. — Tässä "kuun"-alaisessa maailmassa näemme pääasiallisesti vain kaitselmuksen nurinkääntymän, sillä vahvempi sortaa heikompaansa, älykkäämmäksi kouliintunut pettää vähemmän älykästä...

Paljastamalla näin muutamia luonnon totuuksia teosofia herätteli ihmisten järkeä. Teosofinen liike pyrki olemaan pienempi koulu tämän suuren elämänkoulun sisällä ja siksi se alunperin muodostettiin aivan kuin kolmiluokkaiseksi. Koska karma, jälleensyntyminen ja kehitys ovat ne puitteet, joiden sisällä ihminen elää, niin ihmisen tulee suhtautua oikealla tavalla näihin elämän lakeihin. Jotta elämänkoulun käyminen saisi uutta tehokkuutta, niin ihmiselle voidaan antaa aivan ensikätistä, käytännöllistä opetusta kouluaineissa. Teosofisen ohjelman puitteissa se oli mahdollista muodostamalla kolme eri työkenttää.

Ensimmäinen työkenttä muodostetaan ensimmäisen ohjelmakohdan avulla jossa sanotaan: Muodostakaa yleisen veljeyden ydin, katsomatta mihinkään ihmisiä rajoittaviin tekijöihin, kuten sukupuoleen, yhteiskunta-asemaan, rotuun jne. Veljeyskohta oli kaikkien teosofiseen liikkeeseen lukeutuvien tunnus-tettava, sillä elämän ensimmäinen totuus on ihmisten veljeys ja heidän ykseytensä Jumalassa. Tämä merkitsee, että ihmiset ovat jumalsyntyisiä, saman Jumalan ilmennystä ja siis samasta alkulähteestä

kotoisin. Tämä on todellisen veljeyden pohja, veljeyden, joka ei rajoita itseään. Veljeydestä puhutaan paljonkin, aateveljeydestä, kansojen veljeydestä, jopa aseveljeydestäkin, mutta tällainen veljeys asettaa itselleen raja-aidat. Aitojen ulkopuolelle jääneet ovat epäilyttäviä olentoja, ellei suorastaan vihollisia. Vaikka karsinaveljeydenkin yhteydessä voidaan puhua Jumalasta, niin tuo jumala on rajoitettu olento, tämän maailman jumala. Teosofia puhuu maailmankaikkeuden takaisesta ja sisäisestä Jumalasta, jossa me ihmiset olemme yhtä ja siihen Jumalaan perustuu kaikkien ihmisten todellinen veljeys.

Teosofien, jotka tunnustivat ihmisten veljeyden Jumalassa, oli luotava — oppiakseen käymään tätä suurta elämänkoulua ja saadakseen siihen käytännöllistä opetusta — yleisen veljeyden ydin, työkenttä, jossa aivan käytännöllisellä tavalla opetellaan elämään veljellistä elämää. Opetellessaan he oppivat suhtautumaan oikealla tavalla karmaan. Karmahan mittaa jokaiselle tekojensa mukaisesti, väärintekijä saa kärsimyksillään sovittaa tekonsa ja oikein tehnyt saa ansaitun palkkansa. Kaikki ihmisten keskinäiset riidat johtuvat siitä, etteivät he osaa elää keskenään veljellistä elämää olemalla auttavassa suhteessa toisiinsa. Eikä kukaan ole seppä syntyessään, mutta opettelemalla sen taidon oppii. Näin tulee karman kärki katkaistua ja ihmiset oppivat asennoitumaan tavallaan karman yläpuolelle. Käytännöllisen oppimisen rinnalla auttaa tilannetta myöskin kouluutuksella hankittu älyllinen

valistus ja sitä seuraava itsenäistyminen. Onhan tavallista, että yhteiskunta lietsoo vihanhenkeä toisia kansoja kohtaan ja laumahengessä elävä ihminen tulee lietsonnalle alttiiksi. Mutta ymmärtäänsään karman lain toimintaa hän ymmärtää myös, että vihatessaan toista kansaa, hän saa aikanaan syntyä vihaamansa kansan keskuuteen, oppiakseen sitä rakastamaan.

Toisen työkentän muodosti kehoitus: Tutkikaa kaikkia maailman uskontoja, filosofisia ja tieteellisiä järjestelmiä ja olkaa suvaitsevaisia toisin ajattelevia kohtaan. Tämän kehoituksen noudattajat joutuvat oikeaan suhteeseen jälleensyntymisen lakiin. Ei ainoastaan ihminen ole jälleensyntymisen lain alainen, vaan myöskin kansat, uskonnot, sivistykset. Niinpä muinais-egyptiläinen sivistys pyrkii jälleensyntymään Suomessa, uudestisyntyneenä ja kirkastuneena. Uskontoja tutkimalla havaitaan niiden olevan lähtöisin samasta alkulähteestä ja uudelleen esiintymisen alaisia, joten on välttämätöntä opetella suvaitsemaan toisten uskontojen edustajia. Näin poistuu uskonsodan henki. Tässäkin auttaa lisäksi älyllinen valistus, sillä jälleensyntyvinä olemme luonnollisesti itsekin olleet toisten uskontojen kannattajia.

Tämä työkenttä, jos teosofit siinä hartaasti työskentelevät, johtaa seuraavan kysymyksen eteen: Mistä ovat uskonnot kotoisin? Uskonnot ovat kyllä saaneet alkunsa profeettojen opetuksista, mutta mistä nuo profeetat ovat saaneet viisautensa? —

Tutkija joutuu suoraan kehityksen lain pariin, sitä tutkimaan. Hänelle selviää, että Mestarit, jotka muodostavat uskontojen alkulähteen, Valkoisen Veljeskunnan, ovat kehityksen tietä saavuttaneet viisautensa ja että sama päämäärä on jokaisella ihmisellä.

Itsealoitteellisen tutkimustyön tarkoitus on, että teosofiaan kiinnostuneet oppisivat koulumaisen työskentelyn avulla kasvamaan siihen tilaan sisäisesti, että he heräisivät kysymään: mikä on se tie, joka johtaa inhimilliseen täydellisyteen, mestariuteen? Ei meissä ilman ponnisteluja ole tuollaista kysyjää, emme osaa kaivata totuutta emmekä selvyyttä elämäämme ilman työtä. Mutta omakohtaisen työskentelyn avulla meissä vähitellen herää kaipausta totuuteen, kaipausta tietää mitä elämä pohjimmiltaan on, kaipausta löytää tie ihmisyyteen. Sentähden Pekka Ervast asettaakin tuon kolmannen ohjelmakohdan muotoon: on etsittävä ikuiseen elämään vievää tietä, joka kehittää ja kasvattaa meissä veljeyden henkeä. Näinollen teosofinen liike, jos se olisi onnistunut, olisi voinut olla pienois-kouluna, sellaisena valona, jonka vaikutuksesta tuo karvaiseen säkkipukuun pukeutunut uskonnon aurinko olisi kirkastunut kirkkaaksi henkisen auringon valoksi. Kun ihminen kasvaa tutkijaksi, joka kysyy ja etsii elämän suuria totuuksia, hän tulee ennemmin tai myöhemmin kysyneeksi, mitähän Jeesus Kristus opetti, mikä oli hänen elämänsä tarkoitus ja tehtävä, mikä oli hänen sanomansa? Silloin hän löytää Kristuksen hengen evan-

keliumeissa, Vuorisaarnassa, jossa Jeesus Kristuksen moraali tulee selvimpänä esille. Teosofinen sanoma pyrkii siihen, että meissä heräisi etsijän ikävä.

Tutkijalle selviää aikanaan asia, josta Mestari huomautti eräässä kirjeessään sanoen, että teosofinen liike on osana suuremmassa yrityksessä, jonka tarkoituksena on nostaa koko ihmiskuntaa. Pekka Ervast esitti saman asian sanoen, että teosofinen liike on huutavan ääni ihmiskunnan erämaassa, joka kaihoten kutsuu: valmistakaa Herralle tietä, sillä pian tulee Herran päivä. Teosofinen sanoma sellaisena kuin H. P. Blavatsky sen julisti, oli välttämätön sanoma, mutta kuitenkin se oli vasta alkuvalmistelua. Blavatsky jo huomautti siitä, että teosofisella liikkeellä on paljon suurempi tehtävä kuin ollakseen vain harrastelukenttä. Teosofinen sanoma oli lähetetty pelastamaan ihmiskuntaa kaaoksesta. Maailmantilanne on menossa kaaosta kohti. On sanottu, että Eurooppa on kaiken pahuuden keskus, täältä on lähtöisin se ns. sivistys, minkä keskellä elämme ja täältä on lähtöisin kaikki se paha, mikä maailmaa uhkaa. Siksi H. P. Blavatsky suuntasi sanomansa ennen muuta Euroopan kansoille ja huomautti, että jos teosofinen sanoma otetaan vastaan kyllin tehokkaasti, niin nykyinen vuosisata on oleva paratiisi siihen verrattuna, mitä viime vuosisata oli. Mutta hän lisäsi: ellei, niin silloin myrsky puhkeaa ja Eurooppa on joutuva sellaiseen kauhujen mereen, jota se ei ole koskaan ennen kokenut. Olemme nyt siinä kauhujen meressä, joten kokemuksesta tie-

dämme, että teosofinen sanoma tähtäsi suuriin asioihin. Se oli tarkoitettu pelastamaan ihmiskuntaa kaaoksesta. Oli nähty että valkoinen rotu on aikaansaanut niin paljon onnettomuutta, se on sortanut värillisiä rotuja ja toinen toistaan niin paljon, että karman järkähtämättömän lain mukaan uhkaa yhteinen tuho ja luhistuminen. Tilanne olisi ollut autettavissa teosofisen sanoman kyllin tehokkaalla vastaanotolla, sulattelemalla siinä esitettyjä elämän totuuksia. Niitä ymmärtämällä ja niiden mukaan elämällä olisi kyllin suuri joukko ihmisiä voinut estää kaaokseen joutumisen. "Karvaiseen säkkipukuun" pukeutunut henkinen aurinko olisi alkanut kirkastua. Se olisi kirkastunut ensin yksityisten tutkijoitte tajunnassa, ja sieltä säteilevä totuuden valo olisi vaikuttanut muuhun ihmiskuntaan niin kirkkaasti, että kristilliset kirkotkin olisivat heränneet vuosituhantisesta unestaan. Kun tuo mahtava laitos, kirkko, jolla on miljoonittain kannattajia ympäri maapallon, heräisi ymmärtämään kenen asialla sen tulisi liikkua, jos se ymmärtäisi tehtäväkseen olla puhetorvena oman Mestarinsa sanomalle, niin siitä olisi suunnaton apu. Ei luulisi maailman kirkkoille olevan ylivoimaista tunnustaa olevansa kristitty kirkko, ottamalla piispoineen ja pappeineen oma Mestarinsa opettajakseen, julistamalla hänen sanomaansa maailmalle. Ei luulisi olevan ylivoimaista kirkkoille noin paljon herätä, eroittamalla toisistaan Vanha ja Uusi Testamentti ja ottamalla Vuorisaarna, joka on kirkkain helmi tallettuna Jeesus Kristuksen suusta, opettajakseen.

Kun kirkot alkaisivat julistaa maailmalle Vuorisaarnan moraalia, niin kristikunnan sotainen tila muuttuisi. Se tajuaisi Mestarinsa opetuksen: pistä miekkasi tuppeen, joka siihen tarttuu, hän siihen hukkuu. Pois sota ja väkivalta. Kristillinen kirkko, jos se todella heräisi, voisi auttaa ensin koko kristikuntaa ja sitä tietä koko maailmaa. Se ei ole vielä kään herännyt, teosofinen sanoma ei saanut sitä hereille ja se todistaa, että teosofinen sanoma ei syöpynyt kyllin syvälle ihmisten mieliin. Se jäi huutavan ääneksi ihmiskunnan erämaassa, valmistavaksi sanomaksi.

Pienelle joukolle H. P. Blavatskyn teosofinen sanoma avasi ymmärrystä tajuamaan Pekka Ervastian opetuksia. Olemme oppineet ymmärtämään — ja siitä saamme kiittää lisäksi J. R. Hannulaa — että me elämme tällä hetkellä siinä ajassa, mistä Jeesuskin puhui, että tulee niin vaikea aika ettei kukaan pelastuisi ellei sitä aikaa valittujen tähden lyhennettäisi. Sitä ajankohtaa on J. R. Hannula sattuvasti nimittänyt tuomiokaudeksi. Puhuihan Jeesus Kristus kuten Johanneskin Ilmestyskirjassaan tuomiosta, viimeisestä tuomiosta. Kysyessämme mikä tässä ajassa tuomitaan ja millä tavoin tulee tuomituksi, niin ymmärrämme, että se on se vanha maailmankatsomus ja väkivaltainen elämänymmärrys, mikä on hallinnut ihmiskuntaa. Niin kauan kuin tunnetaan ihmiskunnan historiaa taaksepäin, on siinä aina hallinnut väkevämmän oikeus, kaitselmuksen irvikuva. Maailmantilannetta tarkkaillessamme tällä hetkellä täytyy todeta, että väkivalta,

jonka silmiinpistävin muoto on militarismi, on käynyt kelpaamattomaksi asioitten ratkaisijana ja selvittäjänä. Tämän maailman mahtimiehet ovat jo huomanneet parin vuosikymmenen ajan, että sodalla ei ratkaista mitään, sillä sota voi koitua kaikkien tuhoksi. Näin on sota tullut tuomituksi, se on itse tuominnut itsensä. Entä mikä asetetaan tuomitun väkivallan tilalle?

Tuomittu väkivalta, militarismi on nyt erittäin näkyvä, se käy kuolinkamppailuaan, mutta se, mikä asetetaan väkivallan tilalle, on vielä melko piilossa. Se on kyllä syntynyt, mutta se on toistaiseksi aivankuin kapalossaan. Se on se uusi uskonto, josta jo Nostradamuskin kertoi sanoessaan, että Pohjolaasta tullaan julistamaan uusi uskonto. Se uskonto, maailmanuskonto on syntynyt Suomessa, se henkinen auringonvalo, joka vastaisuudessa tulee nousemaan kirkkaana taivaalle ja valaisemaan koko ihmiskuntaa. Tällä hetkellä aurinko on vielä kuin kaliossa, Pohjolan kivimäessä, kuten Kalevalassa ennustellaan, mutta se on kuitenkin jo joidenkin ihmisten tietoisuudessa ja aikanaan se nousee korkealle. Kun se aikanaan synnyttää sivistyksen, jota Ilmestyskirja vertauskuvallisesti nimittää kuuksi, niin se on oleva toisenlainen kuin tämä verinen sivistyksemme. Näistä asioista olemme saaneet tietää nyt vasta kristosofisen sanoman yhteydessä, vaikka niistä jo H. P. Blavatskykin huomautti. H. P. B.:kin tuo metafysiikassaan julki sen, että se kehitysjärjestelmä, missä meidän planeettamme ja me ihmiset olemme osina, on tullut rajakohtaan, jolloin tapah-

tuu ratkaisu pahan ja hyvän välillä. Samoin kuin ihminen syntyy pienenä lapsena, kasvaen nuorukaiseksi ja täysi-ikäiseksi, niin koko ihmiskunta on samalla tavoin kehityksen ja kasvun alainen, kuten edellä kuvailimme. Se on nyt saavuttanut eräänlaisen kypsyyden, täysi-ikäisyyden, ainakin älyllisesti ellei vielä moraalisesti. Mutta älyllinenkin täysi-ikäisyys velvoittaa. Samoin kuin täysi-ikäisen ihmisenkin täytyy oppia olemaan vastuunalainen yksilö, samoin täysi-ikäiseksi tulleelta ihmiskunnaltakin kysytään vastuunalaisuutta teoistaan. Tämä saavutus taustanaan ovat Valkoiset Voimat antaneet uuden henkisen voimavuodatuksen ihmiskunnalle. Kaitselmuksen apu on tullut jälleen uudella tavalla siten, että on julistettu uusi uskonto. Se on julistettu Suomessa. Me tunnemme sen kristosofisen elämänymmärryksen nimellä. Se on niin syvä, viisas ja kaikki elämän pulmat ratkaiseva sanoma, että se sisällyttää itseensä myös teosofisen maailmankatsomuksen välttämättömänä, valmistavana asteena. Olemme me ihmiset missä asteessa tahansa, niin me saamme siitä henkistä apua niin paljon kuin tarvitsemme. Se on se kaitselmuksen lähettämä apu, joka asetetaan tilalle, kun väkivallan henki on tuomittu kelpaamattomaksi. Näin siirrytään vanhasta uuteen ja sen uuden aikakauden synnytystuskissa nyt parhaillaan elämme. Synnyttäminen tapahtuu tuskan ja kärsimyksen kautta. Sillä tavoin syntyy kaikki hyvä, opettaa Pekka Ervast. On tärkeitä tietää näistä asioista. Kun elämä tulee liian tuskalaksi eikä meillä ole minkäänlaista tietoa ja käsi-

tystä todellisista tapahtumista, niin voimme joutua epätoivoon. On hyvä tietää, että elämä on muuta-
kin kuin syömistä ja nukkumista varten. Elämä on
koulua, se on koulua, jossa meidän tulee kasvaa kohti
ihmisyyttä. Kasvu ihmisyyttä kohti tapahtuu jumal-
lallisen suunnitelman mukaan, ei minkä suunnitelman
mukaan tahansa. On paljon tarjolla erilaisia suunnit-
telmia ja uskomuksia ja kuka ties niissä on hyvää-
kin. Mutta kaiken takana on jumalallinen suunnitel-
ma. Sitä on sanottava jumalalliseksi sentähden, että
se on Elämän oma suunnitelma ja siitä ovat tietoisia
ne, joita sanomme täydellisiksi ihmisiksi, jotka
edustavat kaitselmusta, sitä auttavaa ja nostavaa
kättä, jota ilman emme olisi tällaisia kuin nyt
olemme. Se suunnitelma pyrkii kasvattamaan meistä
oikeita ihmisiä. Emme vielä ole oikeita ihmisiä,
mutta olemme kutsutut sellaisiksi tulemaan, kasva-
maan ihmisyydessä niiden suuntaviivojen mukaan,
jotka keskeisesti esiintyvät Vuorisaarnassa, eten-
kin Vuorisaarnan viidessä käskyssä ja autuuden
julistuksissa. Käskyissä annetaan ne elämänohjeet,
jotka koskevat meitä sisäisesti: älä suutu, älä aja-
tuksissasikaan ole epäpuhdas, älä vanno vaan ole
aina tosi, älä vastusta sitä, mikä on pahaa, älä sodi,
vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Tämä on se moraali,
jonka mukaan meidän pitää kasvaa oikeiksi ihmi-
siksi. Tähän meitä elämä kehoittaa, tähän antaa
opastusta se uusi uskonto, minkä keskellä nyt par-
haillaan työskentelemme.

V

VALO, JOKA LOISTAA PIMEYDESSÄ

Johanneksen evankeliumi alkaa kuvailemalla olemassaolon alkua. Alussa oli Sana ja Sana oli Jumalan luona ja Sana oli Jumala. Kaikki olevainen on syntynyt tuon Sanan kautta. Sana tuli lihaksi ja asui keskuudessamme ja siksi valo loistaa pimeydessä, vaikka pimeys ei sitä käsitä. — Kreikkalainen sana Logos merkitsee myös luku, järki.

Kuvittelemme tilannetta, jolloin maailmankaikkeutta tähtitarhoineen ei ollut olemassa. Mutta koska se nyt on olemassa, niin ennen "luomista" on täytynyt olla jokin syy, joka on maailmankaikkeuden synnyttänyt. Tuo "syytön syy" on ihmisen käsityskyvyn ulkopuolella, se on kaikenlainen ehdoton absoluutti, jumaluus, johon kaikki uppoutuu. Sen ensimmäinen käsitettävä ilmennys on Logos, Sana, Järki, Luku. Tähän viittaa evankelista Johannes. Koko elämä on Sanan, Järjen, Luvun ilmennystä ja siksi nämä käsitteet saavat muodon kaikissa elämän ilmiöissä. Niissä tulee näkyviin järki, sillä elämä on hyvin järjestetty. Siitä järjestä

on lähtöisin ihmisenkin järki. Niin ikään fyysillinen ruumiimme on merkkillisen nerokkaasti järjestetty organismi, maailmanjärki on saanut siinä muodon. On sanottu niinkin, ettei ihminen voi keksiä mitään, ellei keksintö jo toimisi hänen ruumiissaan. Miten tarkoin ruumis käyttääkään "polttoaineensa", ravinnon. Kun mies kulkee — ruumistaan kantaen — penikulmaisen työmatkan aamuin illoin ja kaivaa päivän korvenojaa, niin hänen kulluttamansa voima on melkoinen käyttämäänsä ravinnon kuiva-aineeseen nähden. Mikä muu lämmön- ja voimankehitin käyttää polttoaineen näin tarkoin? — Järki on ollut mukana ruumiimme rakennustyössä.

Kaikkialla luonnossa näemme järjen toiminnan.

Mutta elämä on myöskin lukuihin perustuvaa, täsmällistä, muuttumattomien luonnonvoimien työskentelyä. Niin ikään elämä on luovan Sanan alaista ja aikaansaannosta, ymmärrettäköön Sanalla vaikkapa värähtelyä, ääntä, rytmiä. Pitää paikkansa Johanneksen sanat: Kaikki on luotu Sanan, Järjen avulla, myöskin me ihmiset. Siksi Jumala on myöskin meissä. Vanha Testamenttikin sanoo: Te olette jumalia. Tätä kohtaa kristosofinen elämänymmärrys painostaa erikoisesti opettamalla, että ihminen on Jumalan poika, jumalsyntyinen henki. Siksi ihmistä sanotaan Jumalan kuvaksi.

Meissä olevat kolme voimaa: järki, tunne ja tahto toimivat ruumiimme määrätyissä kohdissa. Pää on järjen, älyn toimintakeskus. Tunteen keskus on rinnassa, sydämessä ja tahto on tekemisissä

vatsan kanssa. Tahto aikaansaa teot. Ajattelemalla tai tunteilemalla ei saada aikaan mitään näkyvää, mutta tahtominen saa aikaan ruumiin liikunnan, työn, joka kuluttaa ruokaa. Tätä tietä tahdon toiminta rinnastuu vatsaan. Ruumista nimitetään Jumalan temppeliksi ja koska ihminen sieluna ja ruumiina on näin kolminainen, niin se kolminaisuus on kotoisin Jumalasta. Jumalakin on kolminainen: Pyhä Henki, Poika ja Isä, Brahmaa, Vishnu ja Shiva, Ilmarinen, Lemminkäinen ja Väinämöinen... millä nimityksillä Jumalaa kuvattaneekin.

Uskonnoissa kehoitetaan etsimään Jumalaa. Tämä kehoitus on vähitellen vaikuttanut, että ihmisissä elää pieni kaipuu päästä kokemuseräiseen tietoon Jumalasta. Kaipuu oli alussa heikko, mutta vuosimiljoonien kuluessa se on kasvanut ja saanut aikaan erilaisia pyrkimyssuuntauksia. Teosofisessa liikkeessä näemme erittäin selvästi nämä eri suuntauokset. On yritetty etsiä totuutta aivankuin eri linjoja pitkin, joten tarkastelemme näitä eri linjoja, jotta löytäisimme oikean tien, jota pitäisi kulkea.

Katselemme ensinnäkin ns. järjen tietä, eli selaista etsimistapaa, jolloin pohditaan elämänkysymyksiä. Teosofinen filosofia ja metafysiikka tarjoavat tällaiselle etsinnälle otollisen työkentän: maailman synty, kehityksen kulku, näkymätön maailma jne. Etsijä saattaa itsekkin uskoa, että tämä on pätevintä totuudenetsintää. Mutta tekeekö tällainen pohdiskelu oikean ihmisen? — Teemme itsellemme kysymyksen: mikä on olemassaolomme tarkoitus? Miksi me olemme tänne syntyneet? Miksi olemme

tällaisia kuin olemme? Mikä on ihmisen päämäärä? Yksinkertaisin vastaus on: elämän tarkoitus on se, että meistä kasvaisi oikeita ihmisiä. Mutta tunnemehan olevamme jo oikeita ihmisiä. Tuntuu loukkaavalta, jos meidän pitäisi katsoa oman sielumme sopukoihin ja nähdä siellä jotakin epätäydellistä. Helpompaa on katsella suurta maailmaa, ajatella maailman kansoja ja kansojen nykyistä tilannetta. Siinä parhaiten huomaamme, kuinka kaukana me ihmiset vielä olemme oikean ihmisen asteesta. Ei suinkaan ole inhimillistä se, että kansat hiovat kynsiään toisiaan vastaan, valmistavat mitä hirvittävimpiä aseita toinen toisensa tuhoksi. Sellainenhan on pahempaa kuin petojen elämä. Olemme vielä kaukana oikean ihmisen asteesta ja sen vuoksi on oikein sanoa: meidän tulisi kasvaa oikeiksi ihmisiksi. — Kun ajattelemme mainitsemaamme älyn käyttöä, filosofointia kaikenlaisten metafysiillisten asioitten yhteydessä, niin onhan sillä oma arvonsa. Jos ymmärrämme teosofista metafysiikkaa ja filosofiaa, jos olemme oikein hyvin selvillä siitä luomispäivien järjestelmästä, mitä esim. tämä maapallo käy läpi ja kaikista niistä kehitysvaiheista, minkä läpi ihminen on kulkenut ja vastaisuudessakin tulee kulkemaan, niin onhan sellainen tietous paikallaan. Maailmankatsomuksemme avartuu, ymmärrämme elämää vähän laajemmalti. Mutta se tietous ei kasvata meistä oikeita ihmisiä. Katselkaamme vain nykyajan ns. sivistynyttä ihmistä, joka on käynyt läpi sen kouluportaikon, mikä meidän yhteiskunnissamme on käytävissä. Täytyy myöntää, ettei pään-

tieto — oli sitä kuinka paljon tahansa — tee ihmistä paremmaksi. Se voi tehdä päinvastaisenkin vaikutuksen. Hyvin kouluutettu äly on etevä myöskin oveluudessa ja kavaluudessa. Se kykenee kynällä ryöstämään miljoonia. Ei sellaiseen kykene kouliintumaton ihminen. Älyllisesti kouliintunut voi peittää syntisyytensä toisten näkyvistä. Pelkkä oppineisuus, olkoonpa se mitä laatua tahansa, ei vie lähemmäksi ihmisyyttä. Se on vain eräs apu, jos sitä osataan oikein käyttää.

Toinen suuntaus, jonka näemme silmiinpistävänä myöskin teosofisessa liikkeessä, on tekemisissä tunteen kanssa. Se on ns. psyykkisyys, psykismi. On huomattu — eikä teosofia suinkaan sitä kiellä — että ihmisessä on sangen merkillisiä kykyjä, aisteja, joista ei paljon tiedetä. Me suomalaiset kyllä tiedämme, että kansamme keskuudessa on elänyt kaikenlaisia poppamiehiä ja -mummoja, joilla on ollut erikoisempia kykyjä kuin muilla ihmisillä. He ovat katsoneet viinasta tulevaisuutta ja parantaneet sairaita ym. — Onpa tehty psyykkisiä kokeitakin. On saatettu koehenkilö hypnoottiseen uneen, n.s. kirkasnäköiseen tilaan, jolloin hänen silmänsä ovat avautuneet määrätyllä tavalla. Hän on katsellut seinän läpi toiseen huoneeseen, lukenut suljettuja kirjeitä jne. On tehty paljon muitakin kokeita ja todistettu aivan kokeellisestikin, että ihmisellä on aisteja ja kykyjä, joista emme tavallisissa oloissa tiedä. — Psyykinen suuntaus totuuden etsinnässä nojautuu uskoon, että ihmiskehitys on psyykkisten kykyjen avautumisessa. Uskotaan, että kun yliaistilliset

kyvyt heräisivät, niin sitä tietä olisi totuus löydetävissä, ja pääsy Jumalan yhteyteen. On pyritty herättämään psyykkisiä kykyjä.

Tutkijat ovat huomanneet, että psyykkisyys on suhteessa mm. rotuihin. Niinpä suomalaisilla on psyykkisiä taipumuksia ja mm. kelttiläinen rotu on tunnettu herkkänäköisyydestä. Germaaninen rotu on suljetumpi tällä alueella. Vanha Testamentti kertoo, että Israelin sukukunta oli herkkää psyykkiseen suuntaan, sillä sen keskuudessa esiintyi paljon profeettoja. Pietaristakin kerrotaan, että hän meni sängen helposti hurmoksiin. Niin ikään Paavali sanoo itsestään, että 14 vuotta sitten hänet temmattiin kolmanteen taivaaseen, oliko hän ulkona ruumiistaan, sitä hän ei tiedä, Jumala sen tietää. — Huomaamme, että jotkut ihmisryhmät ovat herkempiä psyykkisten ilmiöitten esillesaattamiseen. Psyykkisyys on siis tekemisissä karman ja perinnöllisyyden lakien kanssa. Niiden herättäminen ei ole kaikille mahdollista. Sentähden on varoitettu kaikissa okkultisissa piireissä, ettei pidä herätellä itsessään tuntemattomia kykyjä, sillä siinä on suuri vaara. Tämä ei ole turha varoitus, sillä ihmiskunta on täynnä henkisesti ja sielullisesti raajarikkoisia. Psyykkiset kyvyt ovat muutamilla ihmisillä synnynäisiä lahjoja, he eivät ole tässä elämässä niiden takia vaivaa nähneet.

Viekö psykismin tie lähemmäksi ihmisyyttä? Viekö se ihmistä lähemmäksi Jumalaa, tekeekö se hänet paremmaksi ihmiseksi? Ei. Kun katselemme niitä ihmisiä, joissa psyykkiset kyvyt ovat jonkin

verran hereillä, esim. lappalaista, joka polvistuu lakkinsa päälle ja puukko hampaissa kiroaa ystävänsä sairaaksi, niin ei se kuvaa hyvää ihmistä. Tuollainen ihminen harrastaa noituutta, hän on pahempi kuin ihmiset yleensä.

Mikä sitten on oikea tie? Se on se, joka perustuu moraaliin. Ala korjata omaa huonetta, yritä tehdä itsestäsi parempi kuin olet. Mutta älä tee itsestäsi oman mielimallisi mukaista ihmistä, vaan ota malli niiltä, jotka tietävät mitä ihmisyyys on. Sellaisia neuvoja on annettu, niitä on esim. Vuorisaarnan viisi käskyä, jotka löytyvät Matteuksen evankeliumista. Pekka Ervastian "Vuorisaarna"-kirja esittää ne syvennettyinä.

Koska kysymys on Jumalan etsimisestä ja löytämisestä, niin kysymme, mihin pohjautuu se moraalinen tie, joka Vuorisaarnassa esitetään? Mistä se on lähtöisin?

Tulemme siihen, mistä alussa oli puhe, että "alussa oli Sana, Sana oli Jumalan tykönä ja Jumala oli se Sana". Alussa on Logos. — Nyt meidän täytyy taas hieman filosofoida. Ajattelemme, että kun elämä ilmeni tuntemattomasta jumaluudesta, kun maailmankaikkeus ilmeni, niin se meni ilmetessään kahtia, tuli aine ja henki. Kehitys on sitä, että henki eli tajuntapuoli yrittää voittaa ainetta aivan kuin pala palalta, kaivaa aineesta esiin jonkun salaisuuden. Näemme tästä vastaavaisuuden itsessämme. Jos opettelen esim. räätälin ammattia, otan neulan ja langan käteeni ja yritän tehdä vaatetta, niin ei siitä mitään tule, koska puuttuu taitoa.

Tajunta ei osaa hallita ainetta, ruumista. Käsi ei tottele. Mutta oppimisen avulla käsikin oppii tekemään työtä, oppii taidon ja silloin tajunta hallitsee ainetta tässä fyysisessä ruumiissa. — Tämä on ontuva esimerkki siitä, mitenkä tajunta voittaa aineellisuutta. Tajunta pyrkii kaivautumaan aineeseen ja etsii sieltä jonkun salaisuuden. Täten syntyy se elämän kenttä, jossa me ihmisetkin olemme osallisena.

Kehitys on kokonaisuudessaan sitä, että kun tajunta ja aine ovat saavuttaneet määrätyn kehitysvaiheen, niin että henki jo vähän hallitsee ainetta, niin hengen elävöittävä aineellisuuskin osaa hieman kurottautua Jumalaa kohti. On syntynyt ihminen, joka osaa ajatella, tuntea, tahtoa. Ihmisessä vasta näkyy hengen ja aineen välinen yhteistyö ja kamppailu selvempänä.

Ajattelemme nyt Kristuksen lunastustyötä. Se Sana eli Logos, joka oli alussa, se tajunta, jota on nimitetty myöskin Kristukseksi eli Jumalan Pojaksi, yrittää lunastaa ainetta, aineen mahtia. Se merkitsee sitä, että Kristus yrittää lunastaa ihmisen. Ihminen pyrkii alhaalta ylöspäin Jumalaa kohti ja Jumala pyrkii ylhäältä alaspäin ihmistä kohti. Käytännöllisesti se tapahtuu uskontojen avulla. Jo muinoin tuli lähetystö tänne maapallolle toisista planeetoista, Valkoinen Veljeskunta, joka on lähettänyt keskuudestaan viisaita olentoja aina silloin tällöin. He ovat perustaneet henkisiä liikkeitä ja uskontoja. Uskontojen myötävaikutuksella ihmisissä on herännyt halu pyrkiä kohti ihmisyyttä, etsimään

Jumalaa. Toisaalta Jumala eli Kristus pyrkii alas-päin ihmistä kohden, pyrkii lunastamaan ihmisen synnistä, itsekkyydestä, jotta ihminen saavuttaisi ihmisen asteen. Tällaista työtä on jatkunut miljoonia vuosia. Ei Kristuksen lunastustyö alkanut Golgatalla, niinkuin kristikunta uskoo. Se alkoi jo aikoja sitten, mutta se saavutti kohokohdan Jeesus Kristuksessa. Hänessä Jumala ja ihminen yhtyivät. Yksi ihminen tällä maapallolla onnistui saavuttamaan sellaisen ihmisyyden asteen, että Jumala voi hänessä ilmetä. Kristus valtasi Jeesuksen tajunnan, sai hänessä muodon. Henki sai aineesta täydellimmän voiton, kaivoi aineellisuuden syvyyksistä esille syvimmän salaisuuden. Tästä saavutuksesta me kaikki ihmiset olemme osallisia. Ei Kristuksen lunastustyö koskenut ainoastaan Jeesuksen persoonaa, vaan se koskee koko ihmiskuntaa. Kaikissa ihmisissä Kristus heräsi aivankuin sikiötilaan. Ei Kristus vielä syntynyt, mutta se heräsi sikiötilaan. Se vaikuttaa, että Jeesus Kristuksen jälkeen kaikki ihmiset ovat hieman herkempiä kuin ennen näkemään, mitä on ihmisuus. Kristus on Isän Jumalan tajunnassa oleva kuva ihmisyydestä, kuten Pekka Ervast opettaa, Kristus on ihmisyyden perikuva, kuten apostoli sanoo. Kun tuo ihmisyyden perikuva Jeesus Kristuksen saavutuksen kautta tuli kaikkien ihmisten osaksi, kun se heräsi meissä sikiötilaan, niin se vaikuttaa synnintuntona. Synnintuntohan johtuu siitä, että me näemme omamme ja toistemme heikkoudet selvemmin. Oma persoonallisuutemme heikkouksineen on Kristuksen vastakohta ja rinnas-

taessamme sitä sikiötilassa olevaan Kristukseen, herää synnintunto, ristiriita sielussamme. Se pakottaa etsimään totuutta. Pekka Ervast opettaa, että ennen Jeesus Kristusta ihmiskunnan tila oli toisenlainen. Ihminen saattoi olla joko kokonaan paha tai erikoisen hyvä ja jalo. Jos hän oli erikoisen hyvä ja jalo, niin hän ei nähnyt itsessään olevaa huonoutta ja alhaisuutta, koska ei ollut rinnastuskohdetta. Jos hän oli suistunut pahuuteen, niin hänen tilansa oli melko toivoton. — Kun Kristuksen avulla heräsi ristiriita, niin emme saata tuntea itseämme hyviksi, koska näemme oman heikkouksemme, mutta emme myöskään pääse pahuudessa liian syvälle. Nyt lunastustyö jatkuu siten, että sikiötilassa oleva Kristus pyrkii syntymään meissä. Jotta näin tapahtuisi, on annettu nuo ihmeelliset moraalihojeet Vuorisäärnan viidessä käskyssä. Niitä seuraamalla uinuva ihmisyyden kuva syntyy ja sitten kasvaa miehuuden täyteen mittaan. Sana, joka oli alussa Jumalan tykönä, saavuttaa ihmisen päivätajunnan ja siinä on ihmisen pelastus. Elämä on alusta asti pyrkinyt siihen, että kun se ilmenyksessään meni kahtia, niin se kehityksen tietä yhtyisi viisastuneena, jalostuneena, järkiolentojen kautta. Vaikka alussa oli Järki, niin se oli jumallinen, määrittelemätön, persoonaton. Järjenkin täytyy tulla persoonalliseksi, sillä ihminen on kutsuttu kasvamaan luojaksi. — Mutta Kristuksen lunastustyö ei vielä Jeesus Kristuksessa saavuttanut lopullista syvyyttään. Jeesus viittailikin Kristuksen toiseen tulemiseen. Se merkitsee ihmisyyksi-

löönnä nändhen sitä, että Kristus hänessä syntyy. Se on Kristuksen toinen tuleminen. Kun Kristus syntyy, tietää ihminen kokemusperäisesti, mitä on ihmisyy. Vasta kokemusperäinen tieto pelastaa ihmisen, hän ei enään voi mennä harhaan. — Mutta Kristuksen toinen tuleminen on välttämätön toisellakin tavalla. Vaikka Kristuksen lunastustyö saavutti sellaisen otteen ihmisessä, että sisäinen ristiäriitä pakoittaa hänet etsimään totuutta ainakin vähän, niin ihmiskunnan kokonaistila on ollut toivoton. Niiden elämä, jotka ovat etsineet Jumalaa, jotka ovat yrittäneet Vuorisaarnaa käytännöllistää, on ollut marttyyriutta. Se on ollut sitä Jeesuksesta asti. Kristittyjä vainosivat ensinnä ns. pakanat, ne kansat ja heimot, jotka eivät kristinuskosta mitään tienneet. Sen jälkeen syntyi kristillinen kirkko, joka ryhtyi tekemään marttyyreita. Se kuljetti polttoroviolle ne ihmiset, jotka yrittivät Mestarinsa opetuksia käytännöllistää. Täten on ihmiskunnan elämä ollut toivotonta, sillä henkisen työnteon vapautta ei ole ollut. Paavalinkin elämä oli kulkua vankilasta vankilaan, hän oli ruoskittavana, kahlehdittuna, haaksirikossa. Kaikella tavalla hän sai kokea elämän kovuutta, kunnes hänet lopulta ristiin-naulittiin. Tilanteen täytyi muuttua. Kristuksen lunastustyön täytyi uppoutua niin syvälle tähän aineelliseen elämään, että se pääsi koskettamaan tekojen tasoa. Tekojen oli tultava Logoksen, Sanan vaikutuksen alaiseksi. P. E. sanoo, että Valkoinen Veljeskunta on tehnyt jatkuvasti työtä, jotta karmaan tulisi inhimillisempi sävy, että karman johto

siirtyisi Saatanalta Kristukselle. Jeesus Kristus puhuukin ihmisen Pojan toisesta tulemisesta, johon profeetatkin viittasivat ja nimittivät sitä tuomio-kaudeksi, viimeiseksi tuomioksi, jolloin Vanhaikäinen, niinkuin eräs profeetta sanoo, astuu valtaistuimelle. Se aika on nyt tullut. Se on tullut siten, että Logos eli Sana on tullut kemiallis-fyysilliselle tasolle. Se tapahtui 13 p:nä lokakuuta 1896 siinä Jordankaste-kokemuksessa, jonka Pekka Ervast koki täällä Suomessa.

Nyt on tullut henkisen työnteon mahdollisuus ja siinä on ihmiskunnan toivo. Nyt voi muodostua se ekleesia, josta Paavalikin unelmoi, sellainen kirkko, joka olisi uuden uskonnon sanansaattaja, joka ei koskaan häviäisi, jota ei mikään mahti voisi kaataa. Joku kansa voisi tukea tuollaista henkistä liikettä. Siitä leviäisi valo muuhun maailmaan.

Pekka Ervast sanoo, että taivasten valtakunta toteutuu silloin, kun kuolema uhkaa maapalloa. — Teemme erään rinnastuksen. Kun ihminen joutuu kuoleman eteen, ja hänen täytyy siirtyä pois tästä maailmasta, silloin kuoleva joutuu oman korkeamman minänsä valoon. Se Sana, joka oli alussa, vaikuttaa silloin hänessä niin, että hän voi Kristus-valossa tarkastella mennyttä elämäänsä alusta loppuun ja jakaa sen arvot vasemmalle ja oikealle. Näin käy jokaiselle ihmiselle, kun hänen viimeinen tuomionsa tulee. Samoin tapahtuu myös ihmiskunnalle, kun kuolema uhkaa maapalloa. Kuolema uhkaa nyt maapalloa militarismin muodossa. Militarismin käsi lepää koko ihmiskunnan yllä ja tämä

on merkki siitä, että tapahtuu se kahtiajako vasemmalle ja oikealle, josta Jeesus mainitsee. Joskus tulevaisuudessa kukaties huomataan, että olemme eläneet sangen merkillisten aikojen keskellä siitä tietämättä. Eivät suuret joukot vielä käsitä, missä ajassa elämme. Niiden kannalta valo loistaa edelleen pimeydessä. Mutta siitä huolimatta valo on tullut. Samoin kuin vainaja katselee korkeamman minänsä valossa mennyttä elämäänsä, niin ihmiskuntakin on pakoitettu katselemaan tekojansa nyt sen Kristus-valon valossa, joka on tullut meidän ajallamme. Ei ihmiskunta tätä ymmärrä. Kuitenkin sen täytyy katsella tekojansa ja huomata esim. se, että militarismi on käynyt käytäntöön kelpaamattomaksi, että sota täytyy saada pois ennenkuin voimme astua yhtään askelta lähemmäksi ihmisyyttä.

V I

”JA KIRJAT AVATTIIN . . .”

Johanneksen Ilmestyskirja kertoo kaikkivaltiaan nousevan valtaistuimelle, kun viimeinen tuomio alkaa. Silloin avataan elämänskirjat ja kuolemanskirjat ja kuolleet tuomitaan niiden mukaan; ja kaikki ne, joiden nimet eivät olle kirjoitettuina elämänskirjaan, heitetään tuliseen järveen. — Viralliseksi mennyt kristinusko on saanut tuollaisesta lauseesta tukea synkkään helvetinoppiinsa, mutta H. P. Blavatsky todistelee teoksessaan ”Salainen Oppi”, että on ollut yleismaailmallinen vertauskuvakieli, josta löytyy jätteitä kaikkien kansojen ja kaikkien uskontokuntien keskuudesta. Tämän vertauskuvakielen avulla on laadittu Pyhät Kirjat. Siksi pyhiä kirjoja, koska ne ovat viisaitten ihmisten tekemiä, voidaan avata useammalla avaimella. Ne on sommiteltu siten, että samoja asioita voidaan katsella eri puolilta. Pyhien kirjojen joukkoon täytynee lukea myöskin Johanneksen Ilmestyskirja. — Nähtävästi oli salaista tietoa niillä kirkkoisillä, jotka asettivat Johanneksen Ilmestyskirjan Uudessa Tes-

tamentissa viimeiseksi, sillä Ilmestyskirja on aivan-
 kuin päätekohta Jeesus Kristuksen elämäntyön saa-
 vutuksille. Se on eräänlainen ennustuskirja niistä
 tapahtumista, joihin Jeesus Kristus opetuksissaan
 tähtää. Evankeliumeissa kerrotaan oppilaiden kysy-
 vän Mestariin, koska tulee lopun aika. Oppilaat
 ymmärsivät nähtävästi, että tulee maailmanloppu
 ja silloin tapahtuu jotakin erikoista. Mutta Mestari
 ei puhu maailmanlopusta, vaan hän puhuu ainoas-
 taan lopusta, aikakauden lopusta ja uuden aika-
 kauden synnytystuskista. Silloin tapahtuu — näin
 vastaa Mestari — kaikenlaisia merkillisiä ilmiöitä.
 Kansa nousee kansaa vastaan ja valtakunta valta-
 kuntaa vastaan jne., tulee maanjäristyksiä seutu-
 seudulta. Luonnollisesti nämäkin kuvaukset voidaan
 käsittää psykologisina tapahtumina, mutta Mestarin
 kerronta aivan kuin kannustaa ottamaan huomioon
 myös historialliset näköalat. — Johanneksen Ilmes-
 tyskirja tähtää erikoisesti näihin Jeesus Kristuksen
 lausuntoihin lopun ajasta, joten Ilmestyskirja on
 kuin yhteenveto siitä tuomiokaudesta, johon Jeesus
 tähtää puhuessaan Ihmisen Pojan tulemisesta.

Kun teosofisessa sanomassa on kehoitettu tutki-
 maan vanhoja uskontoja, filosofisia ja tieteellisiä
 järjestelmiä, niin tällaisella velvoituksella on mm. se
 tarkoitus, että tutkijoissa heräisi suvaitsevaisuus
 kaikkia uskontoja kohtaan ja heistä itsestään
 häviäisi uskonsodan henki. On käyty julmia sotia
 uskontojen, jopa eri uskonlahkojenkin välillä ja
 nämä sodat johtuvat siitä, että ”uskovaiset” ovat
 sisäisesti ristiriitaisia. Mutta jos tehdään vertailuja

eri uskontojen välillä niin nähdään, että kaikki uskonnot ovat kotoisin samasta alkulähteestä, että tämän näkyväsien elämän takana on täydellisten ihmisten näkymätön Salainen Veljeskunta, joka on kaikkien uskontojen alkukehto. Kun tämä selvästi ymmärretään, niin silloin on helpompi luopua uskon-sodan hengestä. Tähän on tähdätty, kun on kehoi-tettu tutkimaan kaikkia uskontoja, sillä suvaitsevai-suus eri kansakuntien ja uskontokuntien välillä on välttämätön, jotta ihmisyyys saisi sijaa maan päällä. Ei siis ole tuulesta temmattu ajatus yrittää joltakin näkökulmalta tunkeutua Ilmestyskirjan kuvauksiin.

Kun alussa mainitsemassamme lauseessa kuvataan kirjojen avaamista, kuolleitten tuomitsemista ja tulista järveä, niin emme ymmärtäisi tällaista lau-setta ilman teosofian valoa. Teosofian avulla sen sijaan käy ymmärrettäväksi, että olemme täällä elämässä vain hetken ja tämän jälkeen seuraa kuo-lemanjälkeinen elämä. Sekin elämä on lakisiteinen omalla tavallaan. Onhan todettu, että meissä on sangen merkillinen elämänkirja, oma muistimme. Se on sangen salaperäinen, sillä kaikki ajatuksemme, tunnelmamme, tekomme, kaikki edesottamuksemme tulevat merkityksi oman muistimme sisäiseen elä-mänkirjaan. Ja koska kaikki toimintamme ei ole ikuisuusarvoista, kaikki edesottamuksemme eivät kestä kuoleman majesteetin edessä, niin muodostuu kuin kaksi kirjaa, muistikuvasarjaa, elämänkirja ja kuolemankirja. Kun aikanaan joudumme kuoleman-jälkeiseen elämään, niin silloin nämä kaksi kirjaa avataan. Ne teot, tunteet, ajatukset, edesottamuk-

set, jotka eivät ole ikuisuusarvoisia, joutuvat kuolemankirjan mukana kiirastuleen, jossa ne palavat. Näin toteutuu Ilmestyskirjan lause: ne, joiden nimet eivät ole kirjoitettuna elämänskirjaan, heitetään tuleen. Tämä on psykologisesti katsoen aivan totta. Ne edesottamuksemme, joilla on ikuisuusarvoa, tulevat merkityksi elämänskirjaan ja siirtyvät taivasmaailmoihin ja niiden tuoksu liittyy siihen osaan itsestämme, johon kuolema ei koske. Näin saatamme teosofian valossa ymmärtää noinkin hämääriä kohtia pyhissä kirjoissa. — Mutta Ilmestyskirjan kuvaukset eivät suinkaan ole tulkittavissa ainoastaan psykologisesti, vaan niillä on myöskin historiallinen kantavuus. Mestarin opetus lopun ajasta, jolloin ihmiskunta jaetaan kahtia, on sinään tosi. Tämän saatamme ymmärtää teosofisen metafysiikan valossa siten, että ihmiskunta on elänyt kuten ihminenkin aikoinaan lapsuustilassa ja on vähitellen kasvanut nuoruusvaiheen kautta täysi-ikäisyyteen. Täysi-ikäisyyden saavutettuaan ihmiskunnan on vapauduttava holhouksen alaisuudesta, opittava seisomaan omilla jaloillaan ja itsetietoisesti astuttava henkisen elämän tielle. Olemme nyt saapuneet eräänlaiseen täysi-ikäisyyteen ja sanotaan, että tämän ajankohdan jälkeen alkaa ihmisyyss toteutua. Toisaalta ymmärrämme, ettei ihmisyyss toteudu siellä missä riehuu sota ja helvetti. Ihmisyyden valtakunta tai käyttääksemme suuren Mestarin sanoja: taivasten valtakunta, ei voi toteutua maan päällä ennenkuin helvetti poistuu. Tässä on käsitettävä syy ihmiskunnan kahtia jakautumiseen.

Pekka Ervast sanoo kirjassaan "Christosofia", että osa ihmiskuntaa tullaan siirtämään toiselle taivaan-kappaleelle. Näin merkillisessä ajankohdassa nyt elämme. On syntynyt myös uusi uskonto ihmiskuntaa valistamaan, maailmanuskonto, uskonto koko ihmiskuntaa varten, jotta se osaisi astua uskonnon turvin ja opetusten avulla ihmisyyden tielle. Tämän tietäessämme saatamme ymmärtää muutamia Ilmestyskirjankin kuvauksia. Siellähän sanotaan mm., että lopun aikana monet profeetat nousevat ylös. Tämän voisi ymmärtää esim. niin, että monet vanhan liiton profeetat jälleensyntyvät samaan aikaan tekemään työtä uuden inhimillisemmän sivistyksen aikaansaamiseksi. Mutta meidän ei tarvitse turvautua kuvitelmiin. Voimme sen sijaan tutkia julistetun maailmanuskonnon sisältöä ja huomata, että monta profeettaa on noussut ylös heidän omissa opetuksiinsa. Profeetathan ovat opettaneet sanomaa ihmisyydestä niin hyvin kuin ovat kyenneet ja osanneet. Heidän avullaan ovat syntyneet henkiset liikkeet ja uskonnot. Mutta aikojen kuluessa heidän sanomansa on vääristynyt ja madaltunut ihmisten käsissä. Yksi uskonto toisensa jälkeen on ajautunut matalikolle. Nämä kaikki vanhat uskonnot ovat nyt nousseet ylös, sillä Pekka Ervast, joka oli syntyneen uuden uskonnon keskushenkilö, puhdisti sekä suurimmat että pienimmätkin uskonnot. Esim. kirjassaan "Suuret uskonnot" hän nostaa vanhat profeetat ylös, heidän opetuksensa tulee kirkastettua, täydellistettyä ja selvennettyä, vieläpä selvemmäksi kuin mitä ne alkuperäisesti olivatkaan.

Näin ymmärrettynä Ilmestyskirjan kuvaus profeettojen ylösnousemisesta on tosi, sillä nämä asiat on jokaisen tutkittavissa, nähtävissä ja koettavissa. — Otamme vielä toisen esimerkin. Mainitsimme elämänsäkirjan ja kuolemankirjan avaamisesta. Nykyisen ajan henkisellä ilmennyksellä on merkillinen pyrkimys toteutumaan fyysillisesti, näkyväisesti. Ennen aatteina olleet salaisuudet pyrkivät toteutumaan näkyväisesti, myöskin tuo kirjojen avaaminen. Sekin on tapahtunut fyysillisesti. Tämä teosofiskristosofinen maailmankatsomus ja elämänymmärrys on todellinen elämänsäkirja. Siihen on kirjoitettu kaikki ne asiat, jotka ovat ikuisuusarvoisia, ja myös ne asiat, jotka kuuluvat kuolemankirjaan, jotka eivät ole ikuisuusarvoisia. Sekä ihmisen että planeettamme menneisyys ja tulevaisuus, karma ja dharma on tuotu sielun ja hengen maailmoista fyysisillisen tietoisuuden tasolle ihmisille opiksi ja pelastukseksi. Se viisaus on tullut ulos kirjapainoista, ja jokaisella ihmisellä on tilaisuus siihen syventyä. Näin on tuokin Ilmestyskirjan lause tullut aivan fyysilliseksi tosiasiaksi.

Ilmestyskirjassa sanotaan mm., että kun kaikkivaltias nousi valtaistuimelle viimeistä tuomiota suorittamaan, niin hänellä oli kädessään 7:llä sinetillä suljettu kirjakäärö. Etsittäessä näiden sinettien avaajaa, tuli Karitsa eli Kristus, joka oli kelvollinen avaamaan nuo 7 sinettiä. Aina kun joku sinetti avattiin, tapahtui jotakin merkillistä.

Tämänkin kuvauksen voisimme avata esim. historiallisella avaimella, sillä ihmiskunta kokonaisu-

dessaan 7:ne juurirotuineen muodostaa kuin 7:llä sinetillä suljetun kirjan siksi, että jokaisen juurirodun elämäntehtävä, dharma, on kuin sinetillä suljettu niin kauan, kunnes joku avaa rodun sinetin, kunnes joku viisas ihminen ilmoittaa, mikä on tuon määrätyn rodun elämäntehtävä. Kun Ilmestyskirjassa kerrotaan esim. kuudennen ja seitsemännen sinetin avaamisesta, eli kuudennen ja seitsemännen juurirodun elämäntehtävän paljastamisesta — vaikka elämme vasta 5:ssä juurirodussa ja 6:s ja 7:s rotu ovat vielä kaukaisia unelmia — niin nuo tulevienkin rotujen elämäntehtävät on jo paljastettu. Pekka Ervast selittää, että tämän nykyisen 5:nen juurirodun elämäntehtävä on järjen kehitys, järjen kehittäminen kirkkaimpaan kukkaansa. Tulevan 6:nen juurirodun elämäntehtävänä on herättää henkiin Kristus-henki ihmisten sieluissa, näin lyhyesti sanoen ja kaukaisen 7:nen juurirodun elämäntehtävänä tulee olemaan Isän tahdon toteuttaminen maan päällä. Tällä tavoin noitten kaukaistenkin juurirotujen sinetit on jo avattu, joten tässäkin tapauksessa Ilmestyskirjan kuvaus pitää paikkansa, jos sinettien avaamista katsellaan historiallisella tähtäimellä.

Siirrymme kuitenkin psykologiselle linjalle, sillä se on meitä jokaista lähinnä. Tärkeätä on tietää, millä tavoin meidän pitäisi elää elämäämme, mitkä voimat vaikuttavat meissä sisäisesti, sillä viimeinen tuomio täytyy tapahtua viime kädessä meissä itsessämme, sillä me olemme Jumalan kuviksi kutsuttu kasvamaan, meidän täytyy kasvaa ihmisyydessä.

Ja kasvaaksemme ihmisyydessä meidän täytyy kulkea puhdistuksen tie. Siksi on paikallaan tutkia itseämme ja tutkimme sitä nyt Ilmestyskirjan kuvausten valossa.

Me ihmiset seitsemine periaatteinemme olemme kuin seitsemällä sinetillä suljettuja kirjoja. Emme ole hetkessä luotuja tällaisiksi kuin nyt olemme, vaan olemme pitkän kehityksen tulos. Fyysillinen ruumiimme laskettiin kehityksen virtaan jo aikojen aamulla, se on vanhin periaateistämme. Myöhemmin laskettiin kehityksen virtaan se meidän näkyvätön olemuspuolemme, jota teosofia nimittää eetteriruumiiksi, joka sisältää kaikki ne voimat, mitkä meissä ovat. Ja vielä myöhemmin laskettiin kehityksen virtaan se periaattimme, jonka tunnemme itsessämme tunteina, himoina, haluina. Kaikkein nuorin periaateistämme on tämä päivätajuinen minä ajatussisältöineen. Olemme kuin nelinkertaisia alemmalla puoleltamme, mutta näiden yläpuolella on meidän kuolematon osamme, joka on kolminainen, järki, rakkaus ja tahto. Kokonaisuudessaan olemme seitsennäisiä, emmekä tiedä omasta olemuksestamme oikeastaan mitään. Aivan äskettäin on ryhdytty tutkimaan tätä fyysillistä ruumista ja on huomattu sen olevan sangen merkillinen koneisto. Siinä on paljon ihmeitä, mutta hyvin vähän tiedetään, mitä ihmeitä ne ovat. Sitäkin vähemmän tunnemme sisäistä olemustamme. Tunnelmia kyllä voimme tajuta, mutta emme tiedä, mistä ne ovat kotoisin, mistä ne ovat tulleet, mikä on meidän ajatuselämämme, mikä on tämä meidän minämme. Kaikki

se on hämäryydessä. Meissä toimii ajatus, tunne, kaikenlaiset voimat, meillä on tämä ihmeellinen ruumis, mutta ne kaikki ovat kuin sinetillä suljetuja. Emme tunne itseämme. Mutta Ilmestyskirja sanoo, että Kristus voi avata meidän sinettimme ja silloin tiedämme, mitä meissä on.

Kun heräämme totuudenetsijöiksi, kun heräämme kysymään, mitä varten olemme olemassa, onko olemassa Jumalaa, onko elämän takana mitään järkeä, onko elämällä mitään tarkoitusta; kun tällä tavoin heräämme kysymään, niin millä me silloin kysymme? Me kysymme ennen kaikkea järjellämme. Ajatustietä täytyy jotenkin selvittää nämä asiat, tälle, mitä kutsumme omaksi minäksemme. Meidän täytyy siis aloittaa tutkimustyömme kaikkein nuorimasta periaateistamme, omasta minästä ajatussisältöineen. On avattava minä-periaate sinetti. Ja Ilmestyskirja sanoo, että ensimmäistä sinettiä avattaessa tuli valkoinen hevonen ja sen selässä istuvalla oli jousi, ja sille annettiin seppel ja se lähti voittajana voittamaan. Tämä oma minämme, koska se on nuorin, se on niinkuin suhteellisen puhdas valkea hevonen, kuin ratsu. Ajatuksemme on samalla kuin lintu tai nuoli, jota meidän pitäisi hallita. Mutta kun yrittää keskittää ajatuksia henkisiin asioihin, niin ne eivät pysykään kohdallaan. Ne menevät ja tulevat, ne lentävät kuin linnut tai nuolet sinne ja tänne. Ajatuselämäämme meidän pitäisi oppia hallitsemaan ja olemmehan siihen saaneet jonkun verran ohjeita. Pitäisi oppia sitä kahlehtimaan ja ohjaamaan ihmisyyden tielle, ajattelemaan esim.

Vuorisaarnan elämänymmärrystä. Mutta kun ryhdyimme tällaiseen työhön ja siinä jonkun verran onnistumme niin huomaamme, että jostakin sielumme sopukasta nousee sellainen tunne, joka pyrkii sotkemaan pyrkimyksemme. Joku tunne, esim. sukupuolielämä on sellainen tekijä, joka pyrkii vetämään ajatustamme pois siitä, mihin itse yritämme sitä työntää. Tällöin ei auta muu kuin antaa Kristuksen avata minämme sinetin siten, että otamme Vuorisaarnan elämänymmärryksen turvaksemme ja saamme sieltä oppia. — Ajatuselämän ohjaaminen aiheuttaa erään psykologisen seurauksen: tulee asetetuksi maakokeeseen, rahakysymysten pyörteeseen. Talouselämä alkaa jotenkin liikehtii ja se herättää suuttumusta. Suuttuttaa, kun ei elämä mene oikein suunnitelmien mukaan. Tulee sellainen vastareaktio tunneluonnostamme, ja silloin on Vuorisaarnan ensimmäinen käsky: ”älä suutu”, tarpeen. Kristus avaa ajatuselämän sinetin käskyllä: ”älä suutu”. Persoonallisen minämme sinetti avautuu sikäli kun tätä käskyä noudatamme.

Seuraava huomiomme on, että se sukupuolielämän kiihoittava tunnelma, joka sekoittaa pyrkimystämme ajatuselämän hillitsemiseen ja hallitsemiseen, ei olekaan lähtöisin ajatuselämästä, vaan se tulee syvemmältä. Tämä huomio pakottaa tutkimaan tunne-elämäämme. Tällöin joudumme astumaan aivankuin askeleen alaspäin, katselemaan tarkemmin sielumme sisältöä. Sieltä nousee kaikenlaisia tunnelmia, mutta keskeisin niistä useimmiten lähtee sukupuolielämästä, koska olemme jakautuneet kahteen

sukupuoleen. Siksi on annettu toinen neuvo: anna Kristuksen avata tunneprinsiipin sinetti, siinä on pelastus. Asettaudu tulikokeen vaikutukseen. Niinpä Vuorisaarnan toisessa käskyssä sanotaankin: älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas. — Kun siis ensimmäistä sinettiä avattaessa ratsastaja lähti voittajana ja voittamaan, niin tällä sanonnalla tarkoitetaan sitä, että ajatus on se väline, johon kätkeytyy voittamisen mahdollisuus. Vaikka varsinainen henkinen elämä alkaakin nyt Isän tien avauduttua tahdosta, niin puhdistuksen tietä kulkiessamme sielun puhdistus alkaa sisästä päin, ajatusten suuntaamisella Vuorisaarnan moraalia kohti. Siitä se jatkuu tunteitten puhdistukseen.

Toisen sinetin avaaminen koskee tunneprinsiipin salaisuuksien paljastamista ja siitä sanoo Ilmestyskirja: "Ja kun Karitsa avasi toisen sinetin, niin... lähti toinen hevonen, tulipunainen, ja sen selässä istuvalle annettiin valta ottaa pois rauha maasta, että ihmiset surmaisivat toisiaan; ja hänelle annettiin suuri miekka". — Kuvaavaa sanontaa, sillä onhan himoluonto, vallan-, kunnian-, nautinnonhimo... se, joka aiheuttaa sodat ja levottomuudet. Himon väriä onkin nimitetty tulipunaiseksi. Vuorisaarnan toinen käsky pätee oppaaksi tulikokeen pyörteissä.

Painautuessaan sisälle Vuorisaarnan toisen käskyn henkeen, tekee pyrkijä sen havainnon, ettei se sukupuolivoiman lietsoma tunneryöppy, mikä pyrkii suistamaan ajatuselämänkin pois ihmisyyteen täh-

täävistä pyrkimyksistä, olekaan yksinomaan tunneprinsiipistä kotoisin, vaan sen juuret ovat syvemmällä. Hänen olemuksessaan on prinssiippi, jossa on kaikenlaisia tapoja, tottumuksia, taipumuksia, jotka ovat kuin kasvaneet kiinni häneen. Sieltä tulevat ne tekijät, jotka kiihoittavat tunne-elämää niin, että hän joutuu painautumaan yhä syvemmälle. — Jos keskitämme sen vaikutelman, mikä tulee eetteriruumiistamme ylös tunnemaailman kautta, niin voimme nimittää sitä valheeksi. Se saa sellaisen ilmenemismuodon. Valhe, mikä nousee eetteriruumiistamme menneitten tottumuksien kasvannaisena, vaikuttaa siten, että alamme uskoa valheellisia tunteita tosiksi. Otamme esimerkin, jonka kaikki tunnemme. Sotilaspuku innoittaa erikoisesti naissukupuolta. Totuushan on se, ettei puku miestä tee. Mies voi kyllä tehdä puvun, jos hän taitaa räätälinammattia, mutta puku ei tee miestä. Kuitenkin tuo valhe, tuo vanha tottumus sotilaspuvun ihannoimiseen nousee ylös eetteriruumiista ja pettää katselijan. Se on valhe, joka houkuttelee näkemään asiat kierossa valossa. Se kannustaa sukupuolivoiman myötävaikutuksella tunneprinssiippiä kuohuntaan, jotta jokin muu ajatus, kuin henkinen elämä, valtaisi pyrkijän ajatusmaailman. Pelastus on siinä, että Kristus avaa eetteriruumiin sinetin, mikä tapahtuu Vuorisaarnan kolmannen käskyn avulla: ”Älä vanno”, ole aina tosi. — Ilmestyskirja kuvaakin kolmannen sinetin avausta totuuden vaa’alla: ”Ja kun Karitsa avasi kolmannen sinetin... minä näin, ja katso: musta hevonen; ja sen selässä istuvalla oli kädes-

sään vaaka...” — Musta väri kuvaa salaisuutta, sillä eetteriruumis on suuri salaisuus. Siihen sisältyy, kuten Pekka Ervast opettaa, pienen maailman ja siitä meidän on rakennettava itsellemme kuolematon ruumis. — Valheen ja totuuden kanssa väliä selvitellessään pyrkijä elää vesikokeen piirissä. Vesikoetta seuraa ilmakoe, ollen tekemisissä tahtoelämän kanssa. Tahto ilmenee teoissa fyysillisen ruumiin välityksellä. Fyysillinen ruumiimme on suuri salaisuus ja vanhin periaattemme ja vain Kristus kykenee sen sinetit avaamaan. Ilmestyskirja sanoo: ”Ja kun Karitsa avasi neljännen sinetin... minä näin, ja katso: hallava hevonen; ja sen selässä istuvan nimi oli Kuolema, ja Tuonela seurasi hänen mukanaan ja heidän valtaansa annettiin neljäs osa maata; annettiin valta tappaa miekalla ja nälällä ja rutolla ja maan petojen kautta”. — Sangen korutonta puhetta, sillä fyysillinen ruumiimme on todellakin kuoleman lain alainen. Suurin epäkohta on kuitenkin se, että olemme alistaneet ruumiimme sodan ja väkivallan palvelukseen, joten Kuolema ja Tuonela käyttävät sitä ratsunaan. Elämän tarkoitus ruumiimme suhteen on kuitenkin se, että siitä tulisi Isän tahdon toteuttaja, että se oppisi tekemään työtä taivasten valtakunnan tulemiseksi maankin päälle. Sellaisia ihmisiä on elänyt, he ovat profeettoja, uskontojen perustajia. Sellaisia olivat mm. Jeesus ja Paavali, sellaisiksi tunsimme täällä Suomessa Pekka Ervastian ja J. R. Hannulan. Heidän fyysillinen ruumiinsa oli kokonaan asetettu palvelemaan Isän tahtoa maan

päällä. — Mutta sellainen elämä on kuin ilman varaan heittäytymistä, vailla turvaa ja tukea, sillä toistaiseksi ihmiskunta ei ole profeettojaan suvainnut.

Ilmestyskirja kuvaa näitä periaatteita ratsuiksi. Kuvaus on hyvä, sillä periaatteemme ovat kuin ratsuja, joilla epämääräiset voimat ratsastavat, tuntemattomat voimat, joita emme hallitse, pitävät niitä hallussaan. Tarkoitus kuitenkin on, että meistä pitäisi tulla ratsastajia. Persoonallisuudellamme on merkillisiä kykyjä, käytettäväksi henkiseen työhön, kun Kristus avaa sen sinetit.

Viidennen sinetin avaamisen yhteydessä Ilmestyskirja ei puhukaan ratsusta. Viides sinetti koskettaa viidettä periaatetta, korkeampaa minäämme, järkeä eli manasta. Ilmestyskirja sanoo, että viidettä sinettiä avattaessa Johannes näki taivaan aukenevan, ja niiden ihmisten sielut, jotka ovat tulleet tapetuiksi Kristuksen todistuksen tähden, olivat alttarin alla. He rukoilivat kaikkivaltiasta, että kuinka kauan Hän vielä siirtää tuomiotaan. Heille kaikille annettiin valkoinen viitta ja heitä lohdutettiin sillä, että kun täyttyy heidän lukumääränsä, niin silloin kaikki muuttuu; kun tulee tarpeeksi paljon niitä, jotka joutuvat tapetuiksi Kristuksen todistuksen tähden, kuten hekin. Miten tämä kuvaus olisi ymmärrettävissä?

Puhdistuksen tiellä sattuu hetki, jolloin pyrkijä saa heikomman tai voimakkaamman vaikutelman henkisestä, sisäisestä järjestään, korkeammasta manaksestaan. Tällöin hän joutuu kuin kysymys-

merkiksi elämän edessä: minkätähden niiden ihmisten, jotka ihmisyyttä tavoittelevat ja pyrkivät suurten Opettajien jäljissä kulkemaan, täytyy olla marttyyreita? Vallitseeko elämässä oikeus, koska näin on? Eikö oikeus olisi siinä, että rikolliset saisivat rangaistuksensa ja ihmisyyden tavoittelijat saisivat elää rauhassa? Tällainen kysymys on luonnollinen ja se herää ihmisessä silloin, kun hän saa valaistusta korkeammasta järjestään. Hän näkee elämässä jotakin kieroja ja väärää. Tällöin hän saa lohdutuksen, saa tietää, ettei ole kysymyksessä ainoastaan hänen pelastuksensa tai pelastumattomuutensa, vaan kysymyksessä on koko ihmiskunta. Ei tilanne muutu ennenkuin on otettu niin ratkaiseva askel, että koko ihmiskunta siitä hyötyy. Tämä tapahtuu, kun tarpeeksi suuri joukko ihmisiä uhraa itsensä, ei enää miekan kera sota-alttarilla, vaan Kristuksen alttarilla ihmisyyden puolesta. Ihmiskunnan pelastumisen verimarttyyriudesta aikaansaa Kristuksen työssä uhrautuva j o u k k o, yhdessä Ihmisen Pojan toisen tulemisen kanssa. Ei riitä vain laatu, kysytään myös laajuutta. Näin käy ymmärrettäväksi viidennenkin sinetin avaus.

Kuudennen sinetin avauksessa alkaa viimeinen tuomio toteutua: Tuli suuri maanjäristys. Aurinko meni mustaksi niinkuin karvainen säkkipuku, ja kuu muuttui kokonaan vereksi. Taivaan tähdet putosivat alas niinkuin viikunapuu varistaa raakileensa, ja taivaskin käärittiin kokoon niinkuin kirja ja vuoret ja saaret siirtyivät sijoiltansa. — Miten näin rankkaa kuvausta voisimme ymmärtää psykologi-

sesti, ihmisen sielussa tapahtuvana ilmiönä? — Kun saamme säteen, vaikkapa vain välähdyksen Kristusvoimasta, buddhista, niin siltä kannalta katsottuna maailma näyttää todella julmalta. Ajatelkaamme uskontoa. Se edustaa aurinkoa, aurinkoelämää. Yhteiskuntamoraali edustaa kuuta, sillä ulkoinen ns. sivistys on syntynyt uskonnon vanavedessä, se elää uskonnon lainavalolla, siitä se saa ravintonsa. — Kun katselemme näin tavallisina ihmisinä tätä ulkoista sivistystä ja tätä virallistunutta kristinuskoa, niin emme huomaa niissä mitään poikkeuksellista. Kaikki näyttää olevan kohdallaan niin kuin olla pitää. Käydään kirkossa ja ollaan autuaita. Mutta totuudenetsijä, joka hieman ravistelee omaa sieluaan ja lopulta saa välähdyksen korkeammasta puolestaan buddhista ja sen rakkauselämästä, näkee, että uskonto on ihmisten käsissä madaltunut ja vääristynyt käsittämättömäksi. Uskonto henkisenä aurinkona on pukeutunut ”karvaiseen säkkipukuun”. Siinä ei ole mitään aitoa ja todellista enää. Rakkauden Isästä on tehty kidutuksesta nauttiva ja sotia siunaava julmuri ja ihmisten pyrkimys ihmisyyteen on leimattu ylpeydeksi ja tekopyhyydeksi. Siksi myöskin tämä ulkoinen sivistys on muuttunut perin veriseksi, kuu on muuttunut vereksi, kuten jo aikaisemmin esitimme. Tämän näkee etsijäsielu niin selvästi, että koko vanha maailma alkaa horjua ja myös vanha taivas. Taivaskin on ihmisajatuksin luotu. Pekka Ervast opettaa, että jokaisella kirkkokunnalla ja lahkokunnalla on oma taivaansa näkymättömissä maail-

moissa. Jokainen uskontokunta uskoo palvelevansa Kristusta korkeimpana olentona, mutta se Kristus, joka siellä puhuu ja opettaa, puhuu niinkuin pappi tai lahkolaissaarnaaja. On paljon taivaita, sillä jokaisella uskontosuunnalla on oma taivaansa. Mutta kaikkien näiden taivaitten yläpuolella on todellinen Jeesus Kristuksen taivas, joka ei ole rajoitettu alue, vaan suuri avaruus ja johon jokaisesta ns. taivaasta voi nousta muutamia sieluja. Vanha taivas on kadonnut myös siten, ettei sotilaan taivasta enään ole. Onhan yleinen usko, että joka uhrautuu sotatantereilla, on ansainnut suurimman kunnian ja kuoleman jälkeen myöskin suurimman palkan. Sotilaan taivas on kaunein ja autuain. Nyt saamme tietää, ettei sotilaan taivasta enään ole, on tapahtunut sellainen mullistus näkymättömissä maailmoissa. P. E. sanoo, ettei sotilas voi nousta edes persoonalliseen taivastilaan, ennenkuin hän on luopunut viimeisestäkin sota-ajatuksesta. — Etsijä ymmärtää, että nämä taivaat ovat ihmisten mielikuvitusten luomuksia, ne poistuvat aikanaan, kun totuus valkenee. Ne ovat aikansa eläneitä ja saavat mennä. Koko vanha maailma ja maailmankuva horjuu, on kuin maanjäristys kävisi ja vuoret ja saaret siirtyisivät sijoiltansa.

Sitten seuraa seitsemännen sinetin avaus. Siitä sanotaan, että kun seitsemäs sinetti avattiin, niin tuli hiljaisuus taivaassa. Kun ihminen saa vieläkin korkeamman heijastuksen ns. aatmasta, jossa Isän tahto ja majesteetti kuvastuu, silloin tulee rauha ja hiljaisuus ihmisen sielussa, hiljaisuus ja miet-

timisaika. Sen kuluessa hänen tulee tehdä viimeinen tuomio ja selvä pesäero vanhasta maailmasta, siitä, jota hän on sisässään kantanut. Kun hän sen on tehnyt ja siitä aiheutuneet "voi-huudot" kestänyt — koska lopullinen vanhasta luopuminen on tuskallista — alkaa uuden odotus ja rakentaminen. — Ilmestyskirja kertoo, miten seitsemännen sinetin avauksen jälkeen tapahtuu kaikenlaisia mullistuksia, kaikenlaista hirmuista, kun vanha sielun sisältö vähitellen häviää, luhistuu ja katoaa. Sen jälkeen tulee taivaasta uusi Jerusalemi. Jerusalemi tarkoittaa rauhannäköä. Tulee uusi rauhannäkö entisen vanhan rauhannäön tilalle, sillä meillähän on monenlaisia rauhannäköjä. Yleensä on ymmärretty, että rauha on ns. aseellinen rauha. Joku voi ajatella rauhasta monella muulla tavalla, mutta se rauhannäkö, mikä ihmiselle avautuu henkisellä tiellä, on kotoisin taivaasta, se on Jumalasta kotoisin. Ilmestyskirja kuvailee sitä Temppeliksi. Temppelistä juoksee elämän virta ja kastelee koko maailman. On myöskin sanottu, että meistä ihmisistä pitää tulla Temppeleitä, alustavasti pienoistemppeleitä ja lopulta kiviä ihmiskunnan suureen Temppeliin. Ihmiskunta kokonaisuudessaan on kutsuttu muodostamaan suuren Ihmisyyden Temppelin, jonka kiviä meidän jokaisen tulee kasvaa sillä tavoin, että itse puhdistumme ja ihmisyyden tietä kulkien rakennamme itsestämme pienoistemppeleitä. Silloin olemme kiviä ihmiskunnan suuressa Temppelissä. Ja niinkuin ihmiskunnan suuressa Temppelissä, niin myös omassa pienoistemppelessämmekin tulee olla

ne määrättyt ominaisuudet, jotka kuuluvat Temppe-
lille. Temppeli on turvapaikka kaikille, siellä para-
nevat ihmiset itsekkyydestä ja siellä kuuluu yksin-
omaan Jumalan ääni. Isän tahto toteutuu lopulta
meissä jokaisessa, se on Temppeliaatteen A ja O.
Siihen koko elämä pyrkii, siihen meitä ihmisiä on
kutsuttu kasvamaan.

VII

”TUOMION JA KADOTUKSEN PÄIVÄ”

Edellä esitetyn yhteenvedoksi toteamme vielä kerran, että punaisena lankana läpi Vanhan ja Uuden Testamentin käy lopun odotus. Ehkä selvimmin siitä puhuu profeetta Daniel: ”Minun sitä katsellessani valtaistuimet asetettiin, ja Vanhaikäinen istuutui. Hänen vaatteensa olivat valkeat kuin lumi ja hänen päänsä hiukset kuin puhdas villa. Hänen valtaistuimensa oli tulen liekkejä, ja sen pyörät olivat palavaa tulta... tuhannen tuhatta palveli häntä..., seisoi hänen edesssänsä. Oikeus istui tuomiolle, ja kirjat avattiin... Minä näin yöllisessä näyssä, ja katso taivaan pilvissä tuli Ihmisen Pojan kaltainen; hän saapui Vanhaikäisen tykö ja hänet saatettiin tämän eteen. Ja hänelle annettiin valta, kunnia ja valtakunta ja kaikki kansat, kansakunnat ja kielet palvelivat häntä. Hänen valtansa on iankaikkinen valta, joka ei lakkaa ja hänen valtakuntansa on valtakunta, joka ei häviä”. Kirjansa lopussa Daniel vielä jatkaa: ”Siihen aikaan nousee Miikael, se suuri enkeliruhtinas, joka seisoo sinun kansasi lasten suojana. Ja se on oleva

ahdistuksen aika, jonka kaltaista ei ole ollut siitä saakka, kun kansoja on ollut... Mutta siihen aikaan pelastetaan sinun kansasi, kaikki, jotka kirjaan kirjoitetut ovat. Ja monet maan tomussa makaavista heräjävät, toiset iankaikkiseen elämään, toiset häpeään ja iankaikkiseen kauhistukseen. Ja taidolliset loistavat, niinkuin taivaanvahvuus loistaa ja ne, jotka monta vanhurskauteen saattavat, niin kuin tähdet, aina ja iankaikkisesti... lukitse nämä sanat ja sinetöi tämä kirja lopun aikaan asti..." — Daniel kuvailee seikkaperäisesti, runollisesti ja vertauskuvallisesti lopunajan tapahtumia. Hänen puheensa enkeliruhtinas Miikaelista kertoo samalla, ettei lopun odotus ole juutalaista alkuperää, vaan vanhempaa perua. Vaikka Miikael kuvataankin Israelin kansallishaltiaksi, niin se liittyy myöskin astrologiseen aikatietouteen. Danielin kuvaus käy ymmärrettäväksi kun tiedämme, että Abraham, israelilaisten kantaisä oli kotoisin Kaldean Uurista, maasta, jossa astrologia oli uskontona. Odotus lopun ajasta juontaa alkunsa sieltä. — Astrologisesti katsoen kevät-tasauspäivän taaksepäin siirtyminen muodostaa ns. suuren vuoden, joka pyörein luvuin on noin 26000 vuotta. Se jakaantuu kahteentoista suurkuukauteen, joiden alkupuolella hallitsee ylienkeli Miikael. "Siihen aikaan nousee Miikael..." merkitsee siis astrologista aikamääräystä, sitä, että kuvailtu lopun aika alkaa jonkun suurkuukauden alussa. Silloin toimeenpannaan viimeinen tuomio, Vanhaikäinen istuu tuomarinistuimelle ja kirjat avataan. Silloin Ihmisen Pojan muotoinen saa vallan jne.

Lopun odotus kulkee niin ikään läpi Uuden Testamentin, mm. Jeesuksen oppilaat sitä kyselevät Mestariltaan. Mestari ei anna suoraa vastausta, mutta ei hän sitä kielläkään. Hän kehoittaa mm. seuraamaan ajan merkkejä ja viittaa Danielin kuvailuun. Toisaalta Mestari sanoo, etteivät hänen oppilaansa ehdi kulkemaan kaikkia Israelin kaupunkoja, ennen kuin Ihmisen Poika tulee, mutta toisaalta hän sanoo, ettei ajasta tiedä taivaan enkelit eikä Poikakaan, vaan Isä yksin. Jeesus ei heitä lopun aikaa aivan mahdottoman kaukaiseen tulevaisuuteen, vaan jättää kysymyksen avonaiseksi. — Lisättäköön vielä, että Johanneksen Ilmestyskirja on melkein kokonaan omistettu lopunajan kuvauksille.

Lainaamme vielä kohdan apostoli Pietarin kirjeestä. Näin hän kirjoittaa: "Ja ennen kaikkea tietäkää se, että viimeisinä päivinä tulee pilkka-puheinensa pilkkaajia, jotka vaeltavat omien himojensa mukaan ja sanovat: 'Missä on lupaus hänen tulemuksestaan? Sillä onhan siitä asti, kun isät nukkuivat pois, kaikki pysynyt, niin kuin se on ollut luomakunnan alusta'. Sillä tietensä he eivät ole tietävinään, että taivaat ja samoin maa, vedestä ja veden kautta rakennettu, olivat ikivanhastaan ole-massa Jumalan sanan voimasta ja että niiden kautta silloinen maailma hukkui vedenpaisumukseen. Mutta nykyiset taivaat ja maa ovat samalla sanalla talletetut tulelle, säästetyt jumalattomain ihmisten tuomion ja kadotuksen päivään... Mutta hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja

uutta maata, joissa vanhurskaus (oikeamielisyys) asuu”.

Kysymme vielä uudelleen: Miten kysymyksessä oleva loppu on ymmärrettävissä? Tarkoitetaanko sillä maapallon häviötä, vai onko kysymys jostakin aikakaudesta? Ei tunnu uskottavalta sekään, että monen profeetan vuosisadasta toiseen toistama käsitys lopusta olisi mielikuvituksen tuotetta. Tuntuu uskottavammalta, että kysymyksessä on koko ihmiskuntaa koskeva tapahtuma, joka on niin monipuolinen, että siitä voidaan käyttää nimitystä maailmanloppu, vaikka se ei merkitsisikään maapallon loppua. Voihan vanha maailma loppua, vaikka maapallo säilyykin. Joka tapauksessa lopun odotukseen liitetään suuri tuomio, jonka toimeenpanee niin suuri mahti, että sitä on nimitetty sekä Vanhaikäisen tuomarinistuimelle istumiseksi että Kristuksen toiseksi tulemiseksi.

Teosofia opettaa ihmiskunnan historian jakautumisesta seitsemään suureen rotuun, juurirotuun, jotka vuorostaan jakautuvat kukin seitsemään alarotuun eli sivistyskauteen. Neljä juurirotua on jo käyty läpi ja nyt elämme viidennen juurirodun viidennessä alarodussa. Tästä juurirodusta on siis jäljellä vielä kaksi alarotua ja kuudes ja seitsemäs juurirotu seitsemine alarotuineen ovat vielä tulevaisuuden hämärässä. Jos kysymyksessä oleva loppu tarkoittaisi seitsemännen eli viimeisen juurirodun loppua, niin siihen kuuluu vielä miljoonia vuosia. Ei tunnu uskottavalta, että esim. Jeesus Kristus olisi viitannut näin kaukaiseen tulevaisuuteen ja hän jos

kukaan tiesi, mistä puhui. Sanotaanhan hänen olleen Jumalan Poika. Ellei Jumala tiedä ajan rattaan kulusta, niin ei siitä tiedä kukaan. Kuitenkin Jeesus viittasi paljon läheisempään aikaan, koska hän kehoitti oppilaitaankin seuraamaan ajan merkkejä. — Yrittäkäämme päästä ajatustietä tämän kysymyksen ytimeen.

Puhuimme jo siitä, että ihmiskunta on kasvanut lapsuusasteeltaan nykyiseen tilaansa. Jos uskomme kehitykseen, niin ihmiskunnan on täytynyt olla aikojen aamulla sangen alhaisessa tilassa, suuren luonnon armoilla ja kehityksen kautta on sen tila muuttunut. Mutta kehitys ei voi olla ainoastaan fyysillistä, ruumiillista kehitystä, sillä onhan meissä myöskin sieluelämä, jonka myöskin on täytynyt kasvaa. Sanokaamme sieluelämää älykkyydeksi ja ruumiillista kasvua kätevyydeksi.

Kiihoittavana kannustimena näemme kaikkialla elämässä nälän. Se on kiihoitin ihmisenkin kasvulle elämän aamuhämärästä asti, sillä ilman ruokaa ei fyysillinen ruumis elä ja ruuan hankkiminen on vaivan takana. Ihmistaimi on nälkänsä ajamana etsinyt ruokaa ja siinä puuhassa on fyysillinen ruumis kasvanut yhä kätevämmäksi ja sieluelämä kehittänyt yhä älykkäämmäksi, ovelammaksi. Se on muuttunut saalistamisen haluksi. Ei riitä enää hetkellinen nälän tyydyttäminen, vaan ruokaa on haalittava ”pahan päivän varalle”, jopa enemmän kuin välttämätön tarve vaatiikaan. Sukupuolielämän tullessa mukaan on kysymys myöskin lasten elättämisestä, joten ruuan kysyntä kasvaa. Samalla kasvaa

— koska ihmisen on pakko ponnistaa ruumistaan ja sieluaan — kätevyys ja älykkyys. Nälkä vaatii osansa ja myöskin sukupuoliin tyydytys. Ja koska kaikilla ihmisillä on samat pyyteet, niin tilanne selvitetään tiukan tullen taistelulla. Saalistamisen halu johtaa sotaan. Älykkyiden ja oveluuden voimistuessa huomataan joukkovoima yksilön voimaa tehokkaammaksi, joten ihmisjoukot ryhtyvät saalistamaan toisiaan.

Tällaiselta näyttää tilanne alhaalta päin katsottuna. Ylhäältä päin katsottuna tilanne on kyllä hieman toisin. Ihmiskunnalle on aina tarpeen vaatiessa lähetetty apua, jotta raaka elämellisyys ei kokonaan pääsisi hallitsemaan. Siitä on todistuksena profeettojen sarja ja heidän opetuksensa, uskonnot. Heidän ansiostaan on muodostunut sivistyskausia ja varsinainen henkinen kasvu on ollut mahdollista. Mutta saalistamisen halu on profeettojen työstä huolimatta kasvanut ihmisyyttä voimakkaammaksi, siitä on nykyaika vertaansa hakeva esimerkki. Maailman kaikki kansat ovat varustautuneet saalistamaan toisiaan ja saalistuksen palvelukseen on alistettu älykkyiden ja kätevyiden kaikki mahdollisuudet. Kumpakin näistä on lisäksi määrätietoisesti terästetty, jotta sotilaallinen tuhovoima saataisiin huippuunsa. Se onkin nyt jo niin huipussaan, että ulkoapäin katsottuna ihmiskunta elää itse luomansa maailmanlopun kynnyksellä.

Edellä sanotusta ymmärrämme, että jos tämän suuntainen ”kehitys” saa jatkoa, niin se johtaa ihmiskunnan itsemurhaan. On saavuttu Suuren

Aikakauden loppuun, sen aikakauden, jonka kuluessa ihmiskunta on kasvanut alkeistilastaan sellaiseksi kuin se nyt on. Saman suuntainen "kehitys" ei voi enää jatkua, joko tulee muutos parempaan päin tai kaiken loppu. Käsitys maailman lopusta ei siis ole tuulesta temmattu, sillä vaikka ihmiskunnan elämä kääntyisikin toiseen suuntaan, niin siitä huolimatta on tullut vanhan maailman loppu, entisen elämäntavan loppu, sen elämäntavan, jossa saalistamisen halua palvellaan jumalana. Viimeinen tuomio käy nyt ihmiskunnan yli ja tuomio koskee väkivallan hallituskautta. Väkivalta, sota on tullut tuomituksi käytäntöön kelpaamattomana. Elämme "jumalattomien tuomion ja kadotuksen päivässä".

Entä mitä merkitsee se Pietarin lause, että vanha maailma hukutettiin vedenpaisumuksella ja nykyinen maailma on säilytetty tulelle?

Vedenpaisumustarussa sanotaan Jumalan asettaneen kaarensa pilviin merkiksi siitä, ettei vedenpaisumusta enää tule. — Sateenkaari on heijastus, joka syntyy, kun auringon valo lankeaa sateeseen. Vertauskuvana ilmiö voi merkitä sitä, että tulevaisuudessa auringon eli tulen voimat ovat niin suuret, ettei luonnon tarvitse toimittaa suurpuhdistusta vedellä, vaan auringon voimat puhdistavat ihmiskunnan. — Luonnon suorittama vedellä ja tulella puhdistaminen ovat välttämättömyyden aiheuttamia pakkotoimenpiteitä, rajuja toistoja vanhan ja uuden liiton puhdistuksen teistä. Vanhan liiton moraali-ohjeet puhdistivat toteuttajansa mallikelpoiseksi kansalaiseksi, käytökseltään puhtaaksi ihmiseksi.

Sellaista puhdistusta kuvattiin vesikasteella, sillä se oli kuin ulkonaista pesua. Johannes Kastaja sanoi-
kin kastavansa vedellä, mutta viittasi Jeesuksesta
alkaneeseen uuteen liittoon, jolloin kastetaan Py-
hällä Hengellä ja tulella. Tuli puhdistaa kaiken,
mikä ei kestä tulen vaikutusta. Uuden liiton mo-
raaliohjeet ovatkin toisen luontoisia, ne puhdistat-
vat toteuttajansa sielun vihasta, ajatusten ja tun-
teiden epäpuhtaudesta, valheesta, väkivallasta ja
sodasta, rakkaudettomuudesta. — Kun siis itse
elämään sisältyy tämän luontoiset puhdistautumis-
muodot, niin luonnollisesti niitä käyttää myöskin
luonto silloin, kun se on pakoitettu suorittamaan
suursiivousta, jollainen Atlantiksen vedenpaisumus
oli.

Luonnon suuri tuli, auringon puhdistava voima,
on alkanut vaikuttaa nykyajassa erikoisen voi-
makkaana siksi, että kosmoksesta tuli uusi voima-
vuodatus planeetallemme, muuttuen täällä uudeksi
luonnonvoimaksi, kuten Pekka Ervast opettaa.
Luonto on ryhtynyt puhdistamaan ihmiskuntaa tu-
lella, siis perinpohjaisesti, sisäisesti. Ihmiskunta on
joutunut kovalle koetukselle niin ajatusten kuin
tunteiden ja tekojen tasolla. Näihin asti hallinneet
aatteet, ihanteet ja vahvemman oikeuteen nojan-
neet teot ovat käyneet kestävämmiksi, ne luhistu-
vat omaan mahdottomuuteensa, on kuin tuli polt-
taisi niitä. On käynyt suuri tuomio näiden yli.
Ihmiskunta taistelee niiden puolesta epätoivon vim-
malla, mutta ei voi niiden luhistumista estää. Syy
on siinä, että vanhan maailman hallinta-aika on

mennyt umpeen ja uusi aika odottaa toteuttajiaan. Elämme ihmiskunnan historian käänteentekevim-
mässä ajankohdassa. — Elämän puhdistavan tulen
heijastuman, nurinkääntymän ja irvikuvan näemme
niissä ponnistuksissa ja teoissa, joilla maailman
kansat yrittävät puolustaa vanhan elämän mahtia:
yhäti paisuvassa kilpavarustelussa. Tässä nurin-
kääntymässä luonnon kehitystä auttava ja ihmisyy-
teen nostava puhdistava tuli näyttäytyy ”jumalat-
tomain tuomion ja kadotuksen päivänä”.

— — —

Laakson pohjasta on noustava. Siihen viittaa
Pietari puhuessaan uusista taivaista ja uudesta
maasta, jotka luodaan ja joissa oikeamielisyys asuu.
Luominen kuuluu Jumalalle, sanovat kristityt,
mutta täydellä syyllä voimme kysyä: onko Jumala
luonut myöskin nykyaikaisen sotakoneiston? Ei ole,
sen ovat luoneet ihmiset. Kyllä ihmisetkin osaavat
luoda. Karman valossa on ymmärrettävääkin, että
niin paljon pahaa kuin ihmiset ovat aikaansaaneet,
niin paljon hyvää heidän on myöskin luotava. Ihmis-
ten on itse rakennettava uudet taivaat ja uusi maa,
sillä vanhan maailman he ovat pilanneet.

Miten me ihmiset tähän kykenemme, miten
osaamme luoda paratiisia, koska olemme tottuneet
luomaan helvettejä. Siten, että saamme korkeuk-
sista piirustukset ja mittapuut. Sellaiset on jo
annettu. Viime vuosisadalla julistettu teosofinen
sanoma antoi siihen alkeistiedot ja kristosofinen

sanoma täydellistyi ihmisyyden Temppelin piirustukset ja mittapuut. On julistettu uusi uskonto. Uskontojen avulla ihmisyyys on näihinkin asti pitänyt jalansijaa maan päällä ja uskonnon avulla se tulee kasvamaan kukkaansa.

Olemme korkeudesta tulleita Jumalan poikia, sillä joku osa meissä on jumalallista. Kun jälleensynnymme, niin tämä persoonallisuus on heikko heijastuma siitä, mitä sisimmässämme olemme. Persoonallisuus ilmentää meitä itseämme vain sen verran, kuin se osaa. Sama sääntö pätee uskontoihin nähden. On olemassa perususkonto, jumalallinen viisaus. Syvin viisaus on aurinkokuntamme Logoksen viisaus, siitä ovat lähteneet kaikki uskonnot. Kaikki vanhat uskonnot ovat aivankuin persoonallisuuksia Logos-viisaudesta. Se viisaus, mahti, mikä on aurinkokuntamme keskuksella, lähettää maailmaan tarvittaessa jonkun profeetan Valkoisen Veljeskunnan välityksellä. Profeetta esittää sanomansa jonkun kansan tai rodun keskuudessa saaden aikaan uskonnon. Näin syntynyt uskonto on perususkonnon persoonallisuus ja tällaisia persoonallisuuksia näemme paljon. On pitkä historiallisten Mestareitten sarja.

Jälleensyntymiensä kuluessa joku ihminen kasvaa ihmisyydessä niin pitkälle, että Jumalan poika voi yhtyä hänen persoonallisuuteensa. Kristus syntyy ihmisessä, Jumala ja ihminen yhtyvät. Näin tapahtuu myöskin uskontojen kanssa. Kerran syntyy maailmaan sellainen profeetta, joka ottaa tajuntaansa Logoksen niin täydellisesti, että hän osaa

ilmentää uskontojen korkeamman minän. Jumalallinen viisaus tulee esille kokonaisuudessaan hänen kauttaan. Tällainen tapahtuma oli se, kun Logos inkarnoitui Pekka Ervastissa. Siksi P. E. loi uskonnon, joka ratkaisee kaikki elämän pulmat. Sitä uskontoa on nimitetty Maailmanuskonnoksi. Näinollen on aiheellista tutkia, mitä tähän uskontoon sisältyy, millä tavalla se eroaa muista uskonnoista.

Vanhemmissakin uskonnoissa on ainakin kaksi puolta: filosofis-metafyysillinen oppirakennelma ja moraali, eli oppi siitä, millä tavoin uskontoa harrastavien ihmisten tulisi elää. Näinhän on laita esim. Mooseksen uskonnossa. Vanhassa Testamentissa edustaa filosofis-metafyysillistä oppirakennelmaa luomistaru, jossa yritetään vertauskuvallisella tavalla selitellä maailman ja ihmiskunnan syntyä. Moraaliset ohjeet esitetään Mooseksen kymmenissä käskyissä. Sama pitää paikkansa myöskin uudessa uskonnossa. Siinä on myöskin kaksi puolta. Filosofis-metafyysillistä maailmankatsomusta edustaa H. P. Blavatskyn julistama teosofinen maailmankatsomus kaikkine siihen sisältyvine oppeineen. Blavatskyhan opetti elämän suurista tosiasioista, jälleensyntymisestä, karmasta, kehityksestä, mestareista ja avasi aivan uuden maailman nähtäväksemme kaikkine merkillisine kehitysjärjestelmineen, joiden läpi me ihmisetkin olemme kulkeneet. Teosofinen maailmankatsomus muodostaa ns. "opinkappaleet" eivätkä nuo "opinkappaleet" ole tuulesta temmatuja eikä vertauskuvallisia. Teosofiset opit on otettu itse elämästä. Vaikka meillä ei olisi minkäänlaista

yliaistillista tietoutta, jos vain käytämme järkeämme ja tutkimme esim. jälleensyntymisaatetta, niin meidän täytyy tulla siihen vakaumukseen, että elämä on järjetöntä ilman jälleensyntymistä. Niinkään elämä on järjetöntä, ellei siinä vallitse kehityksen laki ja ellei siinä vallitse täydellinen oikeus. Jumalan maailmassa vallitsee jumalallinen oikeus, joka jakaa kullekin tekojensa mukaan. Joku parempi meissä sanoo, että tämä kaikki on totta. Nämä ”opinkappaleet” sisältyvät uuteen uskontoon toisena osapuolena. — Uskonnon moraaliksi keskittyy Vuorisaarnan viiteen käskyyn, joissa sanotaan: älä suutu, älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas, älä vanno, ole aina tosi ja rehellinen, älä vastusta sitä, joka on paha, älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Voisimme sanoa moraaliksi näin lyhyesti, mutta sitä voi vielä tarkastella.

Uuden uskonnon moraaliseen runkoon sisältyy usko ja luottamus siihen, että on olemassa olentoja, jotka ovat meitä viisaampia, että on olemassa niitä ihmisiä ja olentoja, joita sanotaan täydellisiksi, jotka näkevät kauemmaksi, jotka ovat enemmän kokeneita, enemmän ponnistaneet ja enemmän voittaneet; että on olemassa täydellisten ihmisten Veljeskunta. Tämä ei ole ainoastaan uskoa Salaisen Veljeskunnan olemassaoloon, vaan se merkitsee myös, että kaikkien ihmisten tulee kasvaa ihmisyydessä samaan täydellisyyteen, kuin ovat nuo ihmiskunnan edelläkulkijatkin kasvaneet. Tämä on yksi puoli moraalista ja siihen kytkeytyy eroittamattomasti käsitys veljeydestä. Sillä eiväthän nuo kor-

keimmat olennot ole irti tästä ihmiskunnasta, eivät he ole jossakin näkymättömissä ja poissa ihmiskunnan piiristä, vaan he ovat meidänkin veljiämme ja me olemme heidän veljiänsä. Tämä avaa ymmärrystämme siten, ettei se pieni eroavaisuus, mikä meillä ihmisillä on, saa riistää luottamustamme veljeyteen. Fyysillisen maailman ensimmäinen totuus on ihmisten veljeys ja heidän ykseytensä Jumalassa. Meitä on paljon tällä planeetalla ja meidän täytyy tulla toimeen keskenämme, meidän tehtävämme on muodostaa riidaton perhe tämän riitaisen ihmiskuntaperheen tilalle. Tämä päämäärä merkitsee veljeyden hengen toteuttamista maailmassa.

Toinen seikka, joka myöskin sisältyy uuden uskonnon moraaliseen pohjaan on uusi käsitys siitä, mitä on paha, millä tavalla meidän täytyy suhtautua pahaan. Vanha käsityksemme pahaan nähden on se, että paha pitää nujertaa, sitä vastaan on taisteltava. Yhteiskuntamme on rakennettu pahan vastustamisen pohjalle. Mitä tulisi näistä yhteiskunnista, — sanotaan — ellei olisi vankiloita, keskitysleirejä, sotalaitoksia. Ei elämästä tulisi mitään, ellei kaikin voimin taisteltaisi pahaa vastaan. Mutta, joudumme kysymään, onko pahasta päästy taistellulla? Ei ole. Jeesus Kristus jo opettikin, ettei pidä vastustaa pahaa. Uudessa uskonnossa tämä asenne tulee yhä määräävämmäksi, sillä pahan olemus on kotoisin Jumalasta. Ei ole totta se vanha määritelmä, että on kaksi mahtia: Jumala ja perkele, jotka ovat keskenään sotajalalla ja ainaisia vihollisia. On vain yksi mahti, yksi Jumala, josta koko

elämä on ulosvuodatusta ja sen vuoksi myöskin paha on saanut alkunsa Jumalasta. Pahalla on tarkoituksensa ja tehtävänsä, sitä ei voida taistelulla kumota, se täytyy voittaa. Sellaisen tehtävän edessä olemme tässä uudessa uskonnossa. On osattava ottaa pahaan nähden uusi asenne. Pahan ongelma on sangen merkillinen, sitä ei aivan helposti käsitä. Joka ei ole syventynyt Jeesus Kristuksen neljänteen käskyyn, pahan vastustamattomuuteen, on valmis heittämään eteemme esim. sellaisen kysymyksen, että jos lapsesi joutuisi esim. pedon ahdistamaksi, niin etköhän yrittäisi tappaa petoa, jotta lapsesi pelastuisi. Tällöin on huomattava, etteivät esim. Euroopan kansat ole eläimiä, vaan sivistyneitä kansoja, jotka lisäksi nimittävät itseään kristityiksi. Näiden kansojen sotalaitokset ovat harkinnalla rakennetut. Kansat ovat ponnistaneet kaikki voimansa keksiäkseen niin tuhoisia tuhoamisvälineitä kuin mahdollista.

Pahan vastustamattomuus on ollut ennen niin korkea ihanne, ettei se ole voinut olla tavallisen ihmisen esikuvana. Ihminen, joka vanhan liiton aikana kulki pitkän itsekasvatuksen tien, saavutti lopulta vihkimysten tiellä kyvyn toteuttaa pahan vastustamattomuutta. Pahan vastustamattomuus oli aivankuin kruunu vihityn päässä. Tavallinen ihminen ei osannut sitä toteuttaa ja siksi sitä ei opetettukaan henkisen tien alkuvaiheessa. Jeesus Kristus sanookin, että se kivi, jonka rakentajat ennen hylkäsivät, on nyt tullut kulmakiveksi. Saamme tietää Pekka Ervastilta, että tuo Jeesuksen mainitsema

lause on tullut yhä ajankohtaisemmaksi. Kun alamme pyrkiä ihmisyyden tielle, niin meidän täytyy heti alussa ottaa pahan vastustamattomuuden käsky lähtökohdaksemme. Sellainen moraalinen ohje, joka ennen oli kruununa vihityn päässä, on nyt tullut lähtökohdaksi. Miten tällaista tilannetta voisi käsittää?

Otamme vertauskuvan. Ajatelkaamme tuota vanhaa muistomerkkiyhdistelmää, sfinksiä ja pyramiidia. Sfinksi on kivistä veistetty kuvapatsas, jossa on enemmän eläintä kuin ihmistä. Sillä on ihmisen pää, leijonan eturuumis, härän takaruumis ja kotkan siivet selässä. Sanotaan, että sfinksi kuvaa ihmistä, esim. näin. Eläinrata jaetaan kahteentoista merkkiin. Jos asetetaan Vesimies eli Ihminen ylimmäiseksi, tulee Leijona alimmaiseksi. Nämä voidaan yhdistää pystyviivalla. Kotka eli Skorpioni tulee toiselle puolelle ja Härkä toiselle puolelle ja kun nämä yhdistetään viivalla, tulee risti. Ihminen on eläinradalla kuin ristillä. Samat merkit ovat esitettyinä sfinksissä: ihminen, leijona, härkä ja kotka. Mutta emme nyt ryhdy näitä pohtimaan. Sanomme vain, että sfinksi kuvaa ihmistä sillä tavoin, että ihmisessä on enemmän eläintä kuin ihmistä. Vaikka olemme ihmisiä siinä merkityksessä, että ajatellaan ja meillä on inhimillisiä tuntemuksia, niin kuitenkin meidän sielussamme on enemmän eläintä kuin ihmistä. Olemme tuollaisia sfinksejä. — Kerrotaan, että Egyptin sfinksin alla oli käytävä, joka johti pyramidiin. Pyramidi on kivistä tehty rakennelma, alhaalta leveämpi ja suipponee ylöspäin.

Salaisempi tietous sanoo, että pyramiidit muuttuivat haudoiksi vasta sen jälkeen, kun niiden varsinainen tehtävä oli loppunut. Alunperin pyramiidit olivat kouluja, joissa eläinihmisestä kasvatettiin oikea ihminen. Kun joku tavallinen ihminen, jossa oli enemmän eläintä kuin ihmistä, uskaltautui kulkemaan sfinksin kautta pyramiidiin, niin siellä hän kouluutusta käyden saavutti ihmisyyden asteen. Hänestä tuli oikea ihminen sen kuvan mukaan, millä vanhassa liitossa ihmistä kuvattiin. — Pyramiidi oli siis Temppleri ja Temppeleistä on sanottu, että meidän ihmisten pitäisi tulla kiviksi Jumalan Temppeliin. Tämä merkitsi sitä, että ihmisestä, joka kävi pyramiidin koulun, kasvoi kivi Jumalan Temppeliin. Hänestä hiottiin pois erilaista särmikkyyttä, sillä ei mikä kivi tahansa sovi Temppelein seinäkiveksi, vaan seinäkivi pitää olla hyvin veistetty. Pyrkijän piti veistää itsestään pois kaikki särmikkyyys, jotta todellinen ihminen tuli näkyviin.

Pyramiidi on pohjaltaan leveä ja sen neljä seinää suipponee ylöspäin. Ylimmäinen kivi on huippukivi. — Kun ajattelemme tuota rakennelmaa, pyramiidia ulkopuolelta, niin ne kivet, jotka ovat korkealla, näkyvät kauas ja loistavat mahtavasti kuten valkoinen marmori loistaa auringossa. Mutta alimmaisets kivet eivät näy kauaksi. Ne ovat liian lähellä ihmistä, ne, jotka ovat maan pinnassa. Tämä kuvaa vanhan liiton elämännäkemystä. Ihminen, joka astui pyramiidikouluun, nousi aivankuin kerros kerrokselta ylöspäin ja saavutti lopulta pyramiidin huipun, joka merkitsi moraalisesti pahan vastustamatto-

muutta. Sellainen ihminen oli kaukana tavallisesta ihmisestä. Hän oli kuin korkeuksissa siellä ylhäällä. Ihminen kasvoi pyramiidikoulussa Jumalaksi, mutta Jumala ei tullut sitä tietä ihmiseksi. — Nyt sanotaan, että huippukivi on tullut uuden Tempppelin kulmakiveksi, siis kaikkein pohjimmaiseksi kiveksi. Kysymme: Missä piilee alimmaisten kivien arvo? Se piilee niiden kestävydessä, sillä niiden päällä lepää koko pyramiidin paino. Jos alimmaiset kivet sortuvat, sortuu koko rakennus. Tämä merkitsee sitä, että koko vanhan liiton kehitystie lepää aivankuin tulevaisuuden varassa, jolloin pahan vastustamattomuus sitä kantaa.

Pyramiidin neljä sivua kuvaavat neljää mennyttä juurirotua, joiden läpi ihmiskunta on kulkenut. Mutta pyramiidilla on myöskin näkymättömissä oleva pohjapinta, joka kuvaa tulevaisuutta eli nykyistä viidettä juurirotua. Sen päällä lepää koko pyramiidin paino. Pyramiidia rakennettaessa pohja kuvasi tulevaisuutta, mutta nyt elämme siinä ajassa, joka kuvaannollisesti koskettaa tuota näkymättömissä olevaa pyramiidin pohjapintaa. Se on kaikkein suurin pinta ja kuvaa myös tavallista ihmiskuntaa, sitä, joka on niin lähellä, on meitä itseämme ja kannamme suurimman taakan. Tämän tavallisen ihmiskunnan arvo on siinä, että se kantaa harteillaan vanhankin liiton vihkimysten saavutukset. Taakan kantaminen tapahtuu uuden asenteen avulla pahaan nähden. Tuon käskyn toteuttaja ei näy kauaksi, ei hän loista pyramiidin korkeuksissa esikuvana ja esimerkkinä muille, sillä hän on liian

lähellä tavallista ihmistä. Mutta salaisuus on siinä, että hän **kestää**. Pekka Ervast puhuikin siitä, että se apu, minkä tämä ihmiskunta antaa aurinkokuntamme toisten planeettojen ihmiskunnille, on siinä, että **kestämme kaikissa vaikeuksissa**. — Kun ajattelemme nykyaikaa, sitä helvettiä, mikä on maan päälle tullut militarismin muodossa, niin meidän täytyy jaksaa **kestää** tämän paino. Se henkinen valiojoukko, joka on syntynyt tämän uuden uskonnon avulla, on kuin kaikki kannattava perusmuuri, sillä ihmiskunnan tulevaisuus on sen varassa. Toistaiseksi sen muodostaa pieni ja vaatimaton joukko täällä Suomessa, siitä ei ihmiskunta paljoa tiedä. Kuitenkin sen perustus on itse Logoksessa, Jumalassa. Pekka Ervast opettaa, että tänne Suomeen on perustettu näkymätön keskus, joka nojaa pahan vastustamattomuuden peruskivelle. Se keskus ei ole tämän maapallon Valkoisen Veljeskunnan joku sivulooshi. Pekka Ervast nimenomaan sanoo, että se Temppeli, mikä on rakennettu suomalaiselle kummulle, joka toistaiseksi on ollut näkymättömissä maailmoissa, siinä ovat kaikki Mestarit kotonaan. Kun muistamme, mitä P. E. puhuu Jeesus Kristuksesta sanoessaan, että hän on aurinkokuntamme Logoksen Poika-ryhmän johtaja, niin tämä merkitsee, että se henkinen Temppeli eli uuden uskonnon alkukehto ja pysyväinen olotila on aurinkokuntamme Kuninkaallisen Neuvoston keskuspaikka maapallolla. Näin valtavien asioiden yhteyteen olemme joutuneet. Vahvistukoon uskomme siihen, että pahan vastustamattomuuden sulattamisen avulla jaksamme

olla ihmiskunnan suuren Jumalan Temppelin pohjimmaisina kivinä, kannattamassa tämän ihmiskunnan pyramiidia. Sillä tavoin nostamme omallakin vähäpätöisellä työllämme ihmiskuntaa askeleen ihmisyyttä kohti.

KRISTOSOFISTA kirjallisuutta

Tilatkaa seuraavia P. E:n Kannatusliiton kustantamia tai varastossa olevia kirjoja:

Pekka Ervast:	Nid.	Sid.
Tietäjän Aarteisto I	—	2000:—
Tietäjän Aarteisto II	—	2500:—
Tietäjän Aarteisto III	—	2500:—
J. R. Hannula:		
Kristosofian Polulla	—	2000:—
Kristosofian Polulla II	—	3000:—
Luominen (*Tubal-Kain, Vedenpainsumus, Isä Aabraham)	—	350:—
Sisäisen opettajan seurassa	—	200:—
Vallitseeko ihmiselämässä laki	—	400:—
Johanneksen evankeliumi teosofian valossa	150:—	—
Ei vain leivästä	50:—	100:—
Tulijärvi	—	—
Mitä olemme oppineet?	30:—	—
Vuorisaaunan oppilaan näkökulmasta I—V	700:—	800:—
Pekka Ervastin asema (8 vihkoa)	—	450:—
Ihminen mitä mietit?	—	350:—
Jos Kristusta seuraisin	—	400:—
Uudestisyntyvä temppeli	—	350:—
Elämänymmärryksemme rakentaminen	150:—	—

	Nid.	Sid.
Syntynyttä maailmanuskontoa ...	100:—	—
Kehityksen järjestelmä	30:—	—
Mestari ja me	200:—	—
Ihmisyys	150:—	—
Tuomiokausi	150:—	200:—
Tuomiokausi II	150:—	200:—
Paratiisin taru	150:—	200:—
Mestarin sanoma	150:—	200:—
Uudet maat ja talvaat	150:—	200:—
Vanhan Testamentin avain	250:—	330:—
A ja O ensimmäinen ja viimeinen	250:—	330:—
Pistis Sophiasta Christosophiaan ...	250:—	330:—
Elämä Jumalassa	250:—	330:—
Vihkimyksistä	250:—	330:—
Ennakkoluuloton Suomi	200:—	300:—
Taloudellinen pulma ja sen ratkaisu	100:—	—
Ihmisen tie	—	300:—
Ykseystajunta	—	330:—
Henkinen horoskoopimme	100:—	—
Ilmestyskirja teosofian valossa ...	—	700:—
Kysymyksiä ja vastauksia 10 (I—X)		
kirjaa. Hinta kappaleelta	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia XI ...	220:—	300:—
Kysymyksiä ja vastauksia XII ...	330:—	550:—
Kysymyksiä ja vastauksia XIII ...	300:—	500:—
Kysymyksiä ja vastauksia XIV ...	300:—	500:—
Kysymyksiä ja vastauksia XV-XVII	—	550:—

Johannes Kotipelto (J. R. Hannula):

Miten tulit teosofiksi	170:—	250:—
Totuudenetsijä	—	300:—

Kesäkurssiesitelmät:

1943: Yksilö ja ryhmä	100:—	150:—
1944: Kehitys	100:—	150:—
1945: Elämän koulu	100:—	150:—
1946: Miten autamme	100:—	150:—
1947: Kirkastus	100:—	150:—
1947: Maininkeja	50:—	—
1948: Jos veljeyshenkeä ois	170:—	220:—

	Nid.	Sid.
1949: Niinkuin taivaissa niin maankin päällä	250:—	330:—
1950: Ihmisiongelman selvittelyä ...	320:—	400:—
1951: Kristosofiset kesäkurssit 1951	280:—	350:—
1952: Kristosofiset kesäkurssit 1952	330:—	400:—
1953: Totuus vapauttaa	400:—	500:—
1954: Tulkoon valtakuntasi	—	500:—
1955: Kristosofiset kesäkurssit 1955	—	550:—
Kaikki kesäkurssikirjat sisältävät J. R. Hannulan opetuksia.		

Muutammat kristosofit:

Aseettomuus	100:—	—
-------------------	-------	---

Martta Jalava:

Kristinusko ja teosofia	30:—	—
Kasvatustyö	—	200:—
Aidin ihanteet	100:—	—
Mitä on jälleensyntyminen	100:—	—
Uskonpuhdistuksen asia	50:—	—

S. A. Kosonen:

Kaloista vesimieheen	250:—	—
Missä vapaus?	30:—	—
Totuuden etsintä	150:—	200:—
Kaksi valistusajan ilmiötä	100:—	150:—
Päivännousua kohti	100:—	150:—
Katso ihmistä	150:—	200:—
Ajan polttavin kysymys	170:—	220:—
F. M. Dostojevski mystikkona	320:—	400:—
Elämän kysymyksiä	270:—	350:—
Veljeysaate	330:—	400:—
Pekka Ervastian elämä	100:—	—

Väinö Lehtonen:

Miten ymmärrän elämän koulun ...	100:—	150:—
Uuden ajan työsaralta	100:—	150:—
Kansallinen uudestisyntyminen ...	30:—	—
Rauhan temppeeli	100:—	150:—
Elämän arvoitus	150:—	200:—
Vanajavuoren taru	300:—	380:—
Matkalla Temppeliin	150:—	200:—

	Nid.	Sid.
Ihmisyysuskonnon ulkopiirteet	130:—	—
Danielin kirja	200:—	280:—
Liitto	220:—	300:—
Kun aika on täyttynyt	200:—	280:—
Vanha ja uusi ihminen	300:—	380:—
Vuosis juhlien satoa	150:—	—
Aikamme avain	—	200:—
Tulkoon valkeus	100:—	—
Ihmisyysden puutarha	—	300:—
Mitä on kristosofia	—	250:—
Kaksi maailmaa	—	500:—
Tietäjien todistus	—	400:—
Erämaan tietäjä	—	350:—
Vaeltajan Viesti	—	900:—
Matka tuntemattomaan	—	400:—
Tie ihmisyys teen	—	300:—
Vaeltaja	150:—	—
Ongelmien seurassa I—III	—	400:—

Aira Lehtinen:

Pari sanaa ihmisyys den puolesta ...	100:—	—
Ihmisyys den Kristus-lapsi	100:—	—

Meeri Hyvärinen:

Yhteiskuntamoraalimme kehityksen pyörässä	80:—	—
--	------	---

Leena Jaale:

Viesti kristosofisesta ryhmätyöstä	—	300:—
------------------------------------	---	-------

Mimmi Korhonen — Alma Allinniemi:

Tie kristosofiaan	100:—	—
-------------------------	-------	---

Annikki Kumpulainen:

Viisauden koulussa	—	200:—
Kristosofinen laulukirja	550:—	—

Kirjat lihetetään postivapaasti, kun hinta seuraa tilausta. Sopiva tilaustapa on postiosoitus.

Tilataan osoitteella: Neiti Alma Allinniemi,
Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

HINTA 400 MK

